

Danmarks fremtidige rolle i verden: Fra Korsfarer til Brobygger

En fast forbindelse over Femern Bælt.
Computersimulering fra SundogbaeltFOTO.dk

»Vi danskere har gennem de store brobygningsprojekter fået en stor fordel frem for de fleste andre europæere. Den kulturpesimisme og nulvækstideologi, der blev trukket ned over hovederne på os og vasket ind i vore hjerner efter kulturskiftet i 1968, er gennem vores praktiske erfaringer med disse store byggeprojekter blev svækket, og vores naturlige gåpåmod og fremtidsoptimisme er blevet styrket.«

Læs side 2

Hvordan vi genopbygger verdens- økonomien efter det store krak i 2007

Lyndon LaRouche

»...Det er, hvad 68-erne ikke ønsker at forstå, for så er de nødt til at indrømme, at det, de var i 1968, var en gift, der skulle ødelægge vores samfund! Ikke fordi de ønskede at være en gift, men fordi de var indoktrinerede og hjernevaskede til at være giftige. De tabte kulturen! De mistede videnskaben! De gjorde det af med arbejdspladserne. De gik glip af muligheden for at være produktive. De tabte håbet om et godt sundhedsvæsen. De satte håbet om en fremtid for deres børn og børnebørn over styr, fordi de ikke forstod, hvad rigtig værdi er. De antog, at det at få flere penge er værdi. Men at få flere penge, uden at den fysiske produktionskraft stiger, er værdiløst.«

»Det drejer sig om, hvor meget vi udvikles, ikke »demokrati« som sådan, for demokrati er et dårligt ord, men frihed! Individets frihed som det kommer

til udtryk i individets udvikling. Og muligheden for at bruge de udviklede evner til gavn for samfundet på en måde, der gør, at man er stolt af sig selv. Stolt over, hvad man gør for generationerne, der følger efter en. Det er frihed! Og retten til at have indflydelse på processen, den tankeproces, som hører med til at tænke på denne måde.«

»...Vi har bevist det, ved at få unge vælge i gruppen af 18-25-årige, og gruppen af 25-35-årige, til at stemme: Det beviser, at der blandt de unge mennesker i Amerika, de unge voksne i Amerika, er en kerne, som har en fremtidsorientering og reagerer på ideen om en fremtid. I modsætning til 68-erne som i almenhed har opgivet håbet om en fremtid og i stedet forsøger at klamre sig til det, de kan redde fra deres egen fortid.«

Læs side 4

LaRouches Ungdoms- bevægelse sikrede demokraternes valgsejr

Læs bagsiden

Kerne- kraft

Læs side 11

Danmarks fremtidige rolle i verden:

Fra Korsfarer til Brobygger

Schiller Instituttets danske formand Tom Gillesberg påpeger i denne udtalelse fra den 30. november 2006, at den demokratiske valgsejr i USA og håbet om en snarlig rigsretssag imod Cheney og Bush, bør følges op af et skifte i dansk sikkerheds- og udenrigspolitik. Vi skal ikke længere være en marionet i en verdensorden baseret på det anglohollandsk liberale finanssystem med dets globalisering og krig, som vi har været i korstoget i Irak og den truende konflikt med Iran.

I stedet skal Danmark, ligesom kommende amerikanske regeringer, knytte tætte bånd til Tyskland og de eurasiske lande, og være med i opbygningen af Det eurasiske Kontinent. Vi bør fungere som brobyggere og tilbyde ingeniørtropper i stedet for kamptropper. Danmark bør samtidig lave et teknologispring og påbegynde bygningen af et magnetsvævetogtnet, der reducerer rejsetiden i Danmark med 80 procent, og som via en kommende Femern Bælt-forbindelse giver os hurtige forbindelser til Europa og Asien. Det vil samtidig være starten på et europæisk maglevnet. Danmark kan være den kulturelle brobygger, der overvinder de seneste årtiers kulturpessimisme og nulvækstideologi.

Det amerikanske midtvejsvalg den 7. november var et politisk jordskælv, der i den kommende tid vil give verden en ny kurs. Stik imod alle de politiske kommentatorers forventninger, vandt Det demokratiske Parti flertallet i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Dermed sidder de efter nytår med de politiske tøjler til både at sætte en ny økonomisk dagsorden og med magten til at iværksætte den rigsretssag, der langt om længe kan afsætte vicepræsident Dick Cheney og præsident George W. Bush.

Årsagen til det »uventede« og dramatiske politiske valgresultat er selvfølgelig først og fremmest en dyb og gennemgribende utilfredshed med Cheney og Bush blandt størstedelen af borgerne og institutionerne i USA. Man ønsker de to ulykkesfugle smidt ud hurtigst muligt. Men valgresultatet havde ikke været muligt, hvis det ikke havde været for den aktive indsats fra en relativt lille gruppe af yderst stålsatte unge aktivister fra Schiller Instituttets ungdomsorganisation, LaRouche Youth Movement (LYM).

Mens ledelsen af Det demokratiske Parti fokuserede på de velbjergede middelklassevælgere, var de unge aktivister fra LYM ude på kollegier og universiteter med 750.000 pamfletter imod Cheneys og Bush' Goebels-apparat og fik de unge til at tage politisk ansvar. Det lykkedes LYM med sin mobilisering at sætte en masseorganisering i gang, der bragte to millioner flere unge vælgere til stemmeurnerne, end det antal der mødte frem i 2002. To tredjedele af de unge stemte demokratisk, og var den nødvendige katalysator i at overvinde den politiske pessimisme og det omfattende valgsvindelapparat, Bush-strategen Karl Rove havde sat i sving.

LYM's indsats på universiteterne er blot det sidste kapital i et langvarigt »sisyfosarbejde«, som den amerikanske statsmand, økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche og hans tilhængere har udført i over 30 år. Specielt siden Bush' indtagelse af præsidentembedet i 2001 har stadig flere demokrater, også i Repræsentanternes Hus og Senatet, set op til Lyndon LaRouche for at få de ideer og det politiske lederskab, der kunne føre USA ud af krisen. I takt med at stadigt flere engagerede unge fra LYM har lobbet politikerne, har de indset, at LaRouche åbenbart kan noget, de ikke kan, siden han kan engagere ungdommen.

Kampen om hvilken dagsorden demokraterne skal sætte, er nu i gang. LaRouche og LYM kæmper for at få Cheney og Bush afsat i en rigsretssag og få det stærkt tiltrængte skifte i USA's strategiske og økonomiske politik, som LaRouche fremlagde på en webcast i Washington den 16. november. Et skifte væk fra alliancen med London og over til en alliance for opbygningen af Det eurasiske Kontinent. En politik, hvor det nuværende bankerotte internationale finanssystem erstattes med et nyt Bretton Woods-finanssystem, og hvor »globalisering« erstattes af nationale tiltag for at opbygge de produktive kræfter og hæve levestandarden for de svage grupper.

Den politik må have aktiv støtte og opbakning fra Danmark og Europa. Derfor

bringer vi i denne avis (i et oplag på 50.000 eksemplarer) en oversættelse af webcasten med LaRouche, så den form for politisk mas-

Tom Gillesberg i samtale med Elsebeth Gerner Nielsen fra Det Radikale Venstre ved et besøg i Folketinget på kulturnatten den 13. oktober. Schiller Instituttet var på besøg for at diskutere den truende krig imod Iran, det amerikanske valg, den globale finanskrisen og et dansk magnetsvævetogtnet. Hos regeringspartiet Venstre var der få folketingsmedlemmer at træffe, men til gengæld en hoppeborg, man kunne hoppe i.

seorganisering, der ændrede udfaldet af det amerikanske valg, kan finde sted her i Danmark. Vi må være klar til at medvirke i den nye LaRouche-inspirerede politik, der med demokraternes jordskredssejr i midtvejsvalget, er kommet langt tættere på sin iværksættelse.

Den planlagte krig imod Iran

Men selv med den glædelige demokratiske sejr er verdensfreden desværre ikke sikret. De neokonservative utopister i Det hvide Hus under ledelse af Dick Cheney, der gav os den ulovlige og katastrofale Irak-krig, har ikke tænkt sig stiltiende at miste deres politiske magt. De har længe forsøgt at skabe det psykologiske og politiske klima for et militært angreb på Iran, og den proces er nu sat i højeste gear. Mens moderate republikanske politiske kræfter omkring den tidligere præsident George Bush og hans rådgiver James Baker, som f.eks. den nyligt nominerede forsvarsminister Robert Gates, forsøger at skabe en vej ud af det militære engagement i Irak, gennem en dialog med Iran og Syrien uden forhåndsbetingelser, arbejder Det hvide Hus på at få startet en krig med Iran, der permanent vil omkuldkastrere alle planer om fred i Mellemøsten.

Man forsøger at skabe en amerikansk-israelsk-sunnimuslisk-alliance, der skal isolere og bekæmpe Iran. De irakiske sunnier, man netop nu er i krig med i Irak, skal vindes over til en alliance imod de iranske shiitter. Med amerikansk billigelse leverer al-Qaida netop nu våben til sunnimuslimske kredse i Libanon, mens Condoleezza Rice rejser den arabiske verden tyndt for at vinde arabiske allierede for projektet, og selvste Dick Che-

ney har netop været i Saudi-Arabien. Man forsøger at sætte en proces i gang, som vil umuliggøre den form for amerikansk tilnærmelse til Iran, der diskuteres i den såkaldte Hamilton-Baker Irak-studiegruppe, og som er en nødvendig betingelse for en løsning af Irak-katastrofen og for at få fred i Mellemøsten.

Samtidig mobiliseres det politiske bagland i USA og Israel for en krig imod Iran. Den tidligere israelske statsminister Benjamin Netanyahu (der håber snart at kunne erstatte Ehud Olmert som Israels regeringsleder) talte nys på en jødisk kongres i Los Angeles om dagens Iran som værende Tyskland i 1938. Da han kom hjem til Israel, udråbte han Irans præsident Ahmadinedad til en mand farligere end Hitler og påmindede verden om, at Israel har atomvåben. I dagene efter midtvejsvalget var Israels statsminister Ehud

ret i gang. Bombes Irans atom- og olieanlæg, og iværksætter Iran den næsten obligatoriske blokering af Hormusstrædet, ville vi hurtigt se oliepriser på op mod 200 dollars pr. tønde. Det burde i sig selv være nok til at trække tæppet væk under det globale finanssystem.

Det globale finanssammenbrud

Forhåbentlig lykkes det os, at afværge dette skrækscenario, men dermed undgår vi ikke en reorganisering af det globale finanssystem. »Afregrulering«, »privatisering« og »globalisering« har allerede – sammen med accepten af hedgefonde og de finurlige spekulative finansinstrumenter, som kaldes derivater – omformet de globale finansmarkeder til et stort spillekasino. I takt med boligboblens kollaps i USA (den danske boligboble vil selvfølgelig også snart kollapse, men den er lidt bagefter sin amerikanske storebror), et kollaps der allerede er godt i gang med faldende antal nybygninger, stigende udbud af boliger til salg og faldende huspriser, ryger den sidste store spekulationsboble, der har finansieret spekulationscirkuset. Tilbage står et USA med en næsten astronomisk mængde ubetalelig gæld, en forsømt og udsultet infrastruktur, og et produktionsapparat, der er blevet »outsourcet« til Mexico, Kina og andre lavtlønslande. Uden en løsning på denne umulige situation kolliderer ikke bare den amerikanske økonomi og den amerikanske dollar, men resten af verdensøkonomien og verdens finanssystem ryger med.

Det er denne »utænkelige« situation, LaRouche og hans medarbejdere har kæmpet for at undgå, og som LaRouche har løsningsforslag til. Forslag, der gør brug af de metoder, som præsident Franklin D. Roosevelt fra 1933 og fremefter benyttede til at redde den amerikanske økonomi. Roosevelt måtte lave en kovending og indføre den form for »utænkelig« politik, der er nødvendig i dag.

Inden præsident Roosevelts indsættelse var den amerikanske økonomi og verdensøkonomien blevet kørt i smadder af den samme form for uhæmmet egoistisk og grådig finansspekulation, som vi har været vidne til i de senere år under »globalisering«. Roosevelt lod den amerikanske stat tage kontrol over økonomien: Han satte banksystemet under konkursbehandling, indførte protektionistiske foranstaltninger, iværksatte gigantiske statslige infrastrukturprojekter, sørgede for en offentlig sygesikring, opbyggede et offentligt pensionssystem og meget, meget mere. Alt imens han mobiliserede USA til at kunne besejre nazismen. Et lignende program i dag er den eneste måde, hvorpå USA kan komme ud af den nuværende krise.

Et Nyt Bretton Woods

Men Roosevelt satte også en international økonomisk dagsorden gennem at lægge grunden til det Bretton Woods-finanssystem, der blev etableret efter 2. Verdenskrig. Med faste valutakurser og mulighed for kredit til de deltagende nationalstater, var dets formål at sikre en hurtig genopbygning af verden efter krigen, og samtidig muliggøre international samhandel til fælles fordel. På trods af Roosevelts død i 1945 skabte Bretton Woods-systemet to cifrede vækstrater for de deltagende nationer over to årtier.

Schiller Instituttets kampagneavis nr. 2, vinter 2006-2007. Udgivet af Schiller Instituttet.

Sankt Knuds Vej 11, kld., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33.
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk, fax: 35 43 87 57.
Århus: 21 82 51 14.

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Poul E. Rasmussen, Percy Rosell.
Layout: Janus Kramer.

Tryk: Dansk AvisTryk
Oplag: 50.000 eksemplarer.

I dag vil en sådan amerikansk igangsættelse af et Nyt Bretton Woods-finanssystem få følgeskab af et gigantisk økonomisk udviklingsprogram med tilnavnet Den eurasiske Landbro. En opbygning af hele det økonomiske rum fra den franske vestkyst til den kinesiske østkyst gennem en massiv satsning på store offentligt finansierede infrastrukturprojekter. De nuværende fåtallige toglinjer og veje vil blive suppleret af højhastighedstog og magnetsvævetog, energiproduktionen vil blive mangedoblet gennem serieproduktion af kernekraftværker (i venten på beherskelsen af fusionsteknologien) og investeringer vil blive foretaget for at sikre en stadig strøm af råstoffer til dækning af det stigende forbrug, der er nødvendigt hvis hele verdens befolkning skal have en anstændig levestandard. I de forskellige lande vil globaliseringens rovdraft blive afløst af massive investeringer i sundhedsvæsen og uddannelsessystemer, der kan sikre de nødvendige produktivitetsspring i de enkelte økonomier.

Europa, USA og Japan får en nøglerolle, som eksportører af stadigt stigende mængder højteknologisk produktionsudstyr og ny teknologi, der kan gøre det muligt for alle verdens lande at producere de nødvendige føde- og industrivarer til at brødføde deres befolkninger. Samtidigt vil vi mangedoble den sociale og kulturelle interaktion verden imellem, og få en »dialog mellem kulturer og religioner«, der vil medvirke til et festfyrværkeri af nye videnskabelige og teknologiske gennembrud, og skabe kulturelle renæssancer i alle de mange forskellige kulturer. Den respekt for det enkelte individ og dets kreative evner, som er den europæiske civilisations enestående bidrag til menneskeheden, vil med tiden blive universelt gældende.

En ny dansk udenrigspolitik

Denne spændende nye vision skal Danmark ikke blot vente på, men må aktivt være med til at realisere den. Anders Fogh Rasmussens »aktivistiske udenrigspolitik«, hvor

Verden rundt har boligbobler sat fart på det private forbrug og økonomien, med den amerikanske boligboble i spidsen. Nu er den i gang med at kollapse, og det gør ikke bare ondt, men kan kollapse hele finanssystemet. På billedet til venstre: Tag et bad på boligmarkedet med hr. Boligboble. Hvis jeg brister, er du røvrødt. Ikke i familie med hr. Internetboble. I midten: Alan Greenspan bruger realøkonomien som gulerod for finansboblen. Til højre: Hus til salg.

Danmark har været fjernstyret fra London og været den anglo-amerikanske alliances spinkle figenblad – den lydige puddelhund, der svanser bagefter og blot venter på nye ordrer og opgaver – skal naturligvis skrottes. Bag alle de sofistiske floskler om demokrati og menneskerettigheder, har den politik, Danmark de senere år har været en del af, blot været en moderne variant af den blodige anglo-hollandske liberale kolonipolitik, som stod bag opbygning af Det britiske Imperium. Den eneste forskel i dag er, at Storbritanniens tidligere koloni og hovedmodstander, USA, er blevet shanghaiet til at gøre vold på sin egen forfatning og historiske mission gennem at være Storbritanniens partner i den brutale undertrykkelse.

Det var aldrig meningen, at der skulle skabes fred og demokrati i Irak og Mellemøsten. Cheney, Bush og Blair (og den villige medløber Anders Fogh Rasmussen) førte en politik ud i livet, som blev beordret af de private internationale finansinteresser, der står bag kongemagere som George P. Shultz (arkitekten bag Bush-administrationen og æresmedlem af CEPOS' rådgivende komité) og den demokratiske lus i skindpelsen, Lazard Frères-bankmanden Felix Rohatyn. Formålet var at skabe permanent krig og kaos i Mellemøsten, skabe en global »krig mellem civilisationerne«, og erstatte de principper om suveræne selvstændige nationer, som blev født ved Den vestfalske Fred i 1648, med en verdensorden, hvor lande bliver til lydstat

for multinationale private finansinteresser. Kun regeringer der ukritisk gennemfører den selvdestruktive politik, som globaliseringen kræver, får lov til at regere. Nationalstaterne skal ikke have lov til at sætte grænser for de private finansinteressers hærgen for at beskytte befolkningens ve og vel. De enkelte landes regeringer, inkl. dem i de europæiske lande, skal blot være embedsmænd, der indfører de nye regler og love, der bliver dikteret, og gennemtvinger de opofrelser og nedskæringer, som hen af vejen uundgåeligt bliver påkrævet.

Danmark har spillet rollen som en korsfarer i det anglohollandske felttog imod suveræne nationalstater under dække af »krigen imod terror«, præcis som europæiske stater i Middelalderen blev lokket af Venedig til at ruinere sig selv. I kølvandet efterlod man så afbrændte og udbombede civilisationer. En menneskefjendsk politik der ligger meget langt fra den klassisk-inspirerede humanisme, der har opbygget Danmark de seneste 250 år.

Det danske militærs rolle

Det er Danmarks rødde i den klassisk-græske og klassisk-tyske kultur, der har gjort det muligt at have et højt alment uddannelsesniveau og sikre den kreativitet og nysgerrighed i befolkningen, der er en nødvendighed for videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Samtidigt har vi været os bevidste om de færrer, vi som et lille land let er udsat for, og

den særlige rolle vi som et lille land kan spille som brobygger mellem andre lande.

Derfor er der også noget fundamentalt galt med den idé, at det danske militærs formål er at levere 2.000 danske kampsoldater til indsættelse i verdens brændpunkter. Soldater, der i lighed med de berømte romerske legioner, ikke har til formål at beskytte deres hjemland imod angreb udefra, men som på ordre fra de anglohollandske finansinteresser bliver brugt til at underkue fremmede folkeslag. Det er på tide, at vi erkender, at militære indsatser som den i Afghanistan og Irak ikke skaber fred, men blot fremprovokerer asymmetrisk krigsførelse, der kan fortsætte i årtier.

I stedet bør den danske militærindsats i langt højere grad bestå af ingeniørtropper, hvis formål det er at hjælpe samfund op at stå, og gennem økonomisk udvikling forhindre krige. Disse ingeniørtropper skal selvfølgelig kunne forsvare sig selv, men i god forståelse med den ånd, der traditionelt set hersker i det danske militær, skal man ikke se sig selv som dræbermaskiner og besætttere, men som lokalbefolkningens hjælpere.

Tyskland frem for Storbritannien

I stedet for Bush og Anders Fogh Rasmussens tætte alliance med Storbritannien, bør vi, ligesom kommende amerikanske regeringer, knytte tættere bånd til Tyskland. Det bør i den sammenhæng huskes, at nazismen ikke var et tysk fænomen. De samme finansinteresser, der i dag trækker i trådene bag Bush, Cheney, Blair og Anders Fogh Rasmussen, sørgede for at »kuppe« Hitler til magten i begyndelsen af 1933, efter at han var blevet udvalgt af den tidligere chef for den tyske rigsbank, Hjalmar Schacht, som manden, der kunne gennemføre de internationale finanskredses krav om en folkemorderisk økonomisk politik. Blot uger inden Roosevelt blev indsat som amerikansk præsident i marts 1933, var processen sat i gang, der ledte frem til 2. Verdenskrig. Tyskland blev så ofret på disse finansinteressers alter, ligesom USA bliver det under »globalisering« og imperialismen i dag.

fortsættes på side 10

LaRouche til danskerne: Tænk universelt

Den 1. november 2006, dagen efter den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche havde holdt et webcast i Berlin, om den globale strategiske og politiske situation kort før det amerikanske valg, fandt yderligere et seminar sted med LaRouche.

På seminaret stillede Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark, et spørgsmål til LaRouche, efter at have konstateret, at Danmark ikke er verdens centrum, og at den politiske kamp, der finder sted i USA, er afgørende for hele verdens fremtid. Men han ville gerne vide, hvad LaRouche mente, danskerne kunne bidrage med til at løse den fremstormende internationale krise, i stedet for at indtage den normale impotente europæiske holdning: »Vi må vente og se – vi kan ikke gøre noget alligevel«.

LaRouche: Kan vi ikke bare sige, Tom, at danskerne vil spille »bridge« men at tyskerne ikke vil komme til bordet [ordspil på at »bridge« både betyder spillet bridge og bro].

Tom Gillesberg forklarede kort de tilstedeværende, at han aftenen inden havde fortalt LaRouche om den forestående beslutning om Femern Bælt-forbindelsens fremtid, og at Danmark, pga. de positive erfaringer med store broprojekter, var klar til at gå i gang med det samme, mens tyskerne blev ved at trække sagen i langdrag og tøvede med at binde an med projektet.

LaRouche: Jeg synes, vil skal lave vittigheder om »bridge«, Tyskland og broer.

Tyskerne ved ikke mere, hvordan man »spiller bridge«. Det er godt med et humoristisk aspekt til sagen.

Det vigtigste i Danmark lige nu er at have en idé om, at man deltager i verden. Det kræver mere end en bro til Tyskland for at deltage i verden som helhed. Men det er en intellektuel deltagelse i civilisationen, i samfundet. Hvad du behøver, er selvfølgelig at finde danskere, der er villige til at blive »Great Danes« [betyder både »store danskere« og grand danois-hunde].

Det, du gerne vil have, er en bestemt personlighedstype. Den foretrukne slags personlighed er individet, som ser sig som universel i menneskeheden, ligegyldigt hvor de kommer fra, og forsøger at udtrykke universelle værdier. Alle store tænkere er universelle. Problemet med menneskeheden i almindelighed er, at de fleste mennesker ikke er universelle men provinsielle. I gamle dage ville man finde en landmand et sted, og man tror, at fordi han er en landmand, må han være provinsiel, men når man ser hans bibliotek, viser det sig, at det er forkert. Når han læser, leder han efter universalitet i sit liv. Han lever som en landmand, men han er universel.

Og det, som jeg tror, må være målet for os,

er at udvikle den universelle side hos folk i stedet for at være fikseret på et bestemt emne, for fikseringen på en enkelt ting skifter dem fra at være universelle til at blive små. De begrænser sig til en bestemt mission, en bestemt funktion. De har ingen idé om universalitet.

Man må udgå fra det faktum, at man vil dø. Hvad betyder det? Er det en eksistentiel krise? Og der er mange mennesker, der går ind i en eksistentiel krise. Eller tænker man på, at man skal leve sit liv for at yde et bidrag, og i hvilken form det skal være. »Der er jo den her mulighed, og det er, hvad jeg tror jeg vil gøre«. Men det er noget, der er universelt. Man får en idé og samhørighed, en følelse af en missions udødelighed.

Man må have en mission

Man skal dø. Hvad vil man så gøre noget for? Man må have en mission. »Jeg er her for at fuldføre en mission. Jeg er en engel. Jeg er

i gang med at fuldføre den mission«. Så hvad lever du for? »For at fuldføre den mission«. Hvad er missionen? »Jeg valgte tilfældigvis en mission, der blev givet til mig, tilbød sig for mig, men det er for menneskeheden som helhed. Jeg har tænkt mig at gøre mine nationer respektable«. En god mission, ikke sandt? »Jeg vil forsøge, at få tyskerne til at lære at spille »bridge«.

Men på en måde er der universalitet. Og du får stærke mennesker, og stærke mennesker har en idé om deres rolle i livet i al almindelighed, deres rolle i menneskelivet, i menneskeheden. Som den unge person der studerer store kunstværker. De deltager i en proces af at studere de store kunstværker. De er ikke uproduktive, de er ikke passive, de deltager i menneskeheden. Menneskeheden som menneskehed. Og det er, hvad man ønsker at gøre – at få denne idé om deltagelse i menneskeheden igennem. Og når det er udgangspunktet, falder alt andet hurtigt på plads.

Problemet vi har med befolkningen, er at folk er små. De placerer deres identitet i små ting, deres lille interesse, deres små vaner, deres lille elskerinde, eller hvad det nu er. De bliver små, og pointen er, at man ønsker, at folk ikke skal være små. Det er det, man ønsker at sikre. Bare fordi Danmark er et lille land, bør det ikke tænke småt. Det er smålighed, som ødelægger ting.

Hvordan vi genopbygger økonomien efter det store krak i 2007

Det følgende er en oversættelse af en del af den webcast, der fandt sted med Lyndon LaRouche (billedet) i Washington den 16. november 2006. Efter en kort introduktion af Deborah Freeman præsenterede Lyndon LaRouche LaRouche Youth Movement (LYM), som fremførte Johan Sebastian Bachs motet »Jesu, meine Freude«.

Deborah Freeman (Lyndon LaRouches talskvinde i Washington): Lad mig atter byde alle velkommen til dagens arrangement. Det er i sandhed med stor glæde, at vi her efter de seneste ugers valgkamp kan konstatere, at demokraterne nu kontrollerer begge kamre i Den amerikanske Kongres [bifald], og jeg er overbevist om, at der både her i Washington og ude i landet er en udbredt anerkendelse af, at sejren i høj grad skyldes hr. LaRouche og den ungdomsbevægelse, der er tilknyttet hans navn [applaus]. Sandheden er jo, at Det demokratiske Parti ikke just var i den bedste form tilbage i foråret, da valgkampen for alvor tog fart.

Situationen i Washington er nu ganske interessant. Mange af os, der arbejder her som LaRouches repræsentanter, har i månedsvis hørt på forsikringer fra vores demokratiske kolleger i Kongressen om, at de skam er helt og aldeles enige i LaRouches økonomiske politik; »Men forstår I, problemet er bare, at vi demokrater ikke er i flertal! Så, hvad ville ideen være med at fremlægge alle disse lovforslag? Republikanerne nedstemmer dem bare.«

Det er en sang, vi har hørt igen og igen. Men nu har demokraterne flertal. Derfor er der ingen grund til ikke at forvente, at de i hurtig rækkefølge fremlægger den nødvendige lovgivning, så vi kan komme i gang med det vigtige arbejde, der ligger foran os. Der er ikke for at være spydig, men det er faktisk, hvad jeg forventer, bliver indledningen på det nye år, for det bliver vi simpelthen nødt til. Faktum er, at demokraternes sejr er ekstrem vigtig.

Men nu hvor valgkampen er ovre, bliver vi også nødt til at forholde os til det simple faktum, at det igangværende strategiske, økonomiske og finansielle sammenbrud vil accelerere. Det store spørgsmål er derfor ikke, hvem der stiller op til præsidentvalget i 2008, men hvordan nationen og den amerikanske befolkning får organiseret sin vej ud af »Det store Krak 2007«. Og der findes ikke andre, der er bedre til at takle det spørgsmål, end Lyndon LaRouche. Lad os byde ham velkommen [stående bifald].

Hvad Bob Rubin ved – og ikke ved Lyndon LaRouche: Mange tak, unge dame, mange tak. ... Der er tre emner, som jeg først som referencepunkter, vil henlede jeres opmærksomhed på, inden jeg vender tilbage til et af dem, nemlig økonomien.

For det første er mange af jer sikkert bekendt med, at Bob Rubin, den fhv. finansminister, for nylig fremsatte nogle bemærkninger, og at andre har luftet lignende tanker, men han i særdeleshed: Han tog ikke skridtet fuldt

ud, men han advarede om, at vi står overfor en overhængende krise, et nært forestående sammenbrud af det nuværende finans- og betalingssystem, noget han gennem længere tid har advaret om. Han fremlagde ikke nogen løsning, men pegede blot på nødvendigheden af, at vi forholder os til denne reelle trussel, som han i øvrigt underdrev betydeligt.

Men det vil jeg ikke protestere over, for Bob Rubin har forpligtet sig til to ting: Han er professionel bankmand, hvilket var grundlaget for hans embedsperiode som finansminister. Han er en særdeles klog og intelligent fyr, og meget modig. Men han er bankmand, ikke politiker. Han står ikke i spidsen for en hær i felten. Som I ved, hælder jeg personligt mere i den retning.

Men jeg er enig med ham i følgende: Han er, hvad han er, og jeg er, hvad jeg er, og jeg har intet imod, at han underdriver problemet så massivt, ej heller, at han undlader at fremlægge en løsning, selv i den udstrækning han måtte have en sådan.

Hans job består nemlig i at sætte ting i bevægelse, at få folk til at lette deres bagdel, så at sige, og få dem til at indse, at det ikke er en glad økonomi, vi har derude; at det er en skrækkelig økonomi, hvor de 80, ja måske, 90 procent økonomisk dårligst stillede familier i USA i særdeleshed, lider ganske eftertrykkeligt. Hvor hver eneste nation i Vest- og Centraleuropa er i hastig opløsning. Hvor der i dele af Sydamerika er en vis fremgang, men med en massiv udbredt elendighed. Situationen i Afrika er ubeskrivelig. Og, som jeg vil forklare, hvis USA går ned, vil Kina gå ned. Indien vil gå ned, og hele den øvrige verden vil gå ned. Blive kastet ned i en kædereaktion, ikke en depression, men en altomfattende sammenbrudskrise i lighed med det, der skete i Europa i midten af det 14. århundrede, en periode kendt som Den mørke Middelalder, hvor halvdelen af Europas bysamfund forsvandt fra landkortet sammen med en tredjedel af befolkningen i løbet af bare en enkelt generation.

Vi står i dag overfor forhold, der truer at udløse den samme katastrofe på globalt plan. Så jeg opponerer ikke imod det Bob sagde, for hans job er at forsøge at få nogle sløve paddler til at indse, at det hele ikke er lutter lagkage, men at vi befinder os i en dødsensfarlig situation, som kræver ganske barske og usædvanlige indgreb. Heldigvis for os eksisterer disse indgreb, hvis vi ellers har viljen til at anvende dem.

Krigen i Irak

Vi har en lignende situation med hensyn til tilbagetrækningen fra Irak. Jeg går ud fra,

at vi alle er enige om nødvendigheden af, at vi trækker os tilbage fra Irak. Men der er praktiske problemer forbundet med en sådan tilbagetrækning. Derfor må vi sikre os, at der virkelig er tale om en reel beslutning om at komme ud derfra. At der ikke bare er tale om en »68'er«-hensigtserklæring med en masse forbehold, men en absolut beslutning. Men vi kommer ikke til bare at stikke af. Som ledende generaler, der er imod krigen, har påpeget, bliver vi nødt til at iværksætte en proces, under hvilken vi faktisk kan frigøre os uden at øge det allerede eksisterende mareridt, som Bush-regeringens politik har skabt. Derfor er jeg både enig med dem, der siger »umiddelbar tilbagetrækning« og dem, der siger, »vi bliver nødt til at have en tilbagetrækningsplan, der lever op til omstændighederne«.

Vi skubber på for en rigsretssag

Der er et lignende spørgsmål: Visse demokrater tør ikke sige »rigsretssag«, når de er inde i Kongressen. Hvorfor ikke? De er for en rigsretssag. Vi er for en rigsretssag. Men hvorfor siger de det så ikke, og her ser vi altså lige bort fra tåberne som eksempelvis nokkefåret fra Connecticut, kaldet Lieberman? Det gør de ikke, fordi, som [det demokratiske medlem af Repræsentanternes Hus] Conyers kan forklare, stiller man præsidenten for en retsinstans, hvor man selv er dommer og jury, så kan man ikke indlede processen med at stå frem som anklager. Man bliver nødt til at følge retsreglerne, især hvis man ønsker at gøre noget, der er meget nødvendigt, for man kan ikke bare lade hånt om loven og reglerne.

Men vi, som ikke sidder i Kongressen, i Senatet eller Repræsentanternes Hus, har ansvaret for at skabe det politiske pres for iværksættelsen af de rigsretssager, vi ved er nødvendige: Først og fremmest imod [vicepræsident] Cheney. Vi skaber derfor presset, og de skaber processen. Og så længe deres proces svarer til vores pres, skal det nok ende godt alt sammen.

Det er sådan lederskab fungerer, og med hensyn til funktionerne og processerne indenfor regeringen, er det nødvendigt med et strategisk overblik over, hvad det er, der skal gøres, og en forståelse for problemet, der skal løses. Men man må også have respekt for selve processen, så man, undervejs mod det man ønsker at opnå, ikke ødelægger målet. Derfor taler jeg, som jeg gør, og det er mit job at gøre det således. Jeg er den hårde fyr, de andre er de bløde. De taler blidt, jeg taler hårdt.

Der er dog også en anden årsag, som jeg vil komme tilbage til, da det er hovedemnet for i dag, og det er, at Bob Rubin faktisk ikke har en løsning. Ingen af de velmenende, førende finansielle og økonomiske eksperter i

hverken USA eller Vesteuropa eller i verden som helhed, har nogen som helst ide om, hvordan man stopper den igangværende og hastigt voksende fysisk-økonomiske og finans- og valutamæssige krise. Ingen overhovedet! Men det har jeg. Derfor er det min opgave, åbent og ærligt at sige hvad løsningen er, og klart identificere, hvad det problem består i, som denne løsning skal afhjælpe, altså hvad det er for en medicin, vi skal tage i anvendelse for at kurere patienten. Hvis vi ikke gør, hvad jeg ved vi må gøre, hvis vi ikke tager nogle af de nødvendige skridt, så vil vi i vores forsøg på at håndtere krisen gøre problemerne endnu større. Og laver vi flere ulykker, her midt i en krise langt værre end den i 1929-33, ender vi en ny, mørk middelalder.

Derfor må der gribes ind, her og nu, der må træffes en beslutning, her og nu; medicinen må og skal være den rette medicin; løsningen, planen, må og skal være den rette plan – sker det, kan vi komme ud af det her med skindet og livet i behold. Og samtidig blive kureret for nogle af de sygdomme, som har bragt os i denne situation. Det er min opgave.

Det er mit job at sige, hvad det er der skal gøres, fordi der ikke er andre, der har den fjerneste idé om, hvad det er, der skal gøres. Bob Rubin ved ikke, hvad han skal gøre eller gribe i, og han er ellers en af de klogeste i hele i USA på det her punkt. Det ved fhv. præsident Clinton heller ikke. Eller nogen af komitéformændene i Kongressen, Senatet eller Repræsentanternes Hus. Ingen af dem ved, hvad de skal gøre. De klogeste af dem har blot til hensigt at gøre absolut ingenting. De vil meget gerne høre, hvad det er de skal gøre. Min opgave er at fortælle dem, hvad løsningen er, og hvad der skal gøres.

Så, for vor egen og fremtidige generationers skyld, lad os håbe at de er enige.

Hvad skete der med økonomien?

Den nuværende krise er faktisk noget, jeg har advaret om, i særdeleshed siden slutningen af 1995, hvor jeg var gæst ved en konference om sundhedspolitiske spørgsmål, arrangeret af Vatikanet. Under afslutningen af mødet fremlagde jeg en rapport til støtte for selve konferencen, hvori jeg beskrev den overordnede krise, vi står overfor, og som hele sundhedsspørgsmålet burde ses i lyset af: De økonomiske aspekter i håndteringen af den voksende krise indenfor sundhedssektoren med manglende investeringer og svigtende evne til at opfylde behovet over alt i verden. Dette materiale blev som en del af min daværende præsidentvalgkampagne offentliggjort i januar 1996, i form af det jeg kaldte »trippelkurven« (se boks). Efterføl-

LaRouches trippelkurvedigram er en pædagogisk fremstilling af den form for hyperinflationær proces, der finder sted, når en økonomis fysiske produktionsapparat bliver plyndret for at skabe finansiell profit. Pengemængden vokser, og finansværdierne stiger endnu mere, ved en overførsel af ressourcer fra den kollapsende fysiske økonomi.

I næste fase, der er vist her, videreudvikler processen sig til et kritiske ustabilitetsspunkt, hvor en hyperinflationær eksplosion i pengemængden indtræder, som det skete i Weimar-Tyskland i 1923. Centralbanken lader seddelpressen køre (eller computerpengene), for at undgå at de finansielle værdier kollapse, og pludseligt kollapse valutaens værdi. Der skal handles hurtigt for at redde dollaren!

LaRouches typiske kollapsfunktion

gende er der foretaget enkelte ændringer: Et aspekt af forholdene i kurven er blevet ændret i tiden omkring 1999-2000. Men, det jeg sagde dengang, var absolut rigtigt.

Det der skete, den økonomiske virkelighed i den periode, særdeleshed siden 1987 og de indgreb, der blev foretaget under Bush I – Bush 41, som han kaldes – var udløsningen af en proces, styret af den bindegale fascist Alan Greenspan. Og denne proces medførte et fald i den fysiske indkomst og produktion i USA. Men dette fald blev tilsyneladende opvejet af en stigning i de samlede finansielle værdier, fordi Den amerikanske Føderalbank og andre monetære mekanismer med rasende hast spyttede penge ud baseret på de såkaldte »finansielle derivater«. Derfor oplevede vi en finansiell vækst, en eksponentiel ekspansion af den samlede mængde af finansielle papirer, alt imens den samlede fysiske produktion per indbygger faldt. Samtidig blev denne samlede mængde af finansielle papirer drevet i vejret af en ekspansion af den samlede pengemængde, der stammede fra helt nye måder, hvormed fiktive penge blev skabt, og som enkelte tåber forsøgte at sætte i banken. Men enhver bankmand ved, at det gør man bare ikke. Man tager sine fiktive midler og forsøger at afsætte dem til den næste idiot for så at sætte pengene i en eller anden form for fysisk eller omsættelig værdi.

Vi har altså nået et punkt, hvor den vækst i pengemængden, der er nødvendig for at oppebære den finansielle ekspansion, altså forhindre hele den oppustede boble i at sprække, eller snarere til at få den til at gøre det, er af et sådant omfang, at vi har nået til den endegyldige slutning på systemets bæreevne...

Sænk ikke dollaren

Hvad er det så, der skal gøres, så vi kommer til bunds i det her spørgsmål? Hvad er løsningen? Altså, for det første: Sænk ikke dollaren. Devaluerer vi dollaren her og nu med noget, der kan mærkes, for eksempel 20 eller 30 procent, ville det bringe hele systemet til fald og udløse en kædereaktion, der ville sende os lige luk ned i en ny, mørk middelalder. Hele det globale finanssystem er nemlig afhængig af en dollar, der i bund og grund ikke har nogen indre værdi. Dollaren har en vedtaget værdi, ikke en fysisk værdi.

Vi ødelagde dollaren i 1971-72. Vi afkoblede den fra Bretton Woods-systemet og erklærede, at nu var den »flydende«. Hvad vil det sige, at den er »flydende«? I ved godt, hvad det er der flyder, ikke sandt?

Men sagen var, at dollaren stadig blev anvendt som regneenhed og reservevaluta i Den internationale Valutafond. Derfor har verden et dollarsystem. Selv om visse dele af verden forsøger at frigøre sig fra dollarens altoverkyggende betydning ved at satse på andre valutaer, så er der ingen vej uden om, for hele verdens finanssystem er baseret på evnen til at akkumulere amerikanske dollar. Og er man ikke i stand til at inddrive sine fordringer på dollaren til den oprindelige kurs, så er man faktisk selv bankerot. Det gælder hvert eneste land i verden: Kina ville blive kastet ud i en krise. Indien ville bryde sammen. Hvert eneste hjørne af kloden ville blive kastet ud i et sammenbrud, hvis dollaren faldt med 30 procent.

Så det første, man må forstå er, at der ikke findes nogen løsning, med mindre man forhindrer dollaren i at bryde sammen. Hvordan kan man forhindre, at dollaren kollapse? Joh, to ting skal gøres: USA bliver nødt til at komme af med den nuværende præsident og vicepræsident. Vil du sikre din bagdel, afsæt præsidenten. Og skyl ham ud der, hvor du normalt placerer din bagende.

En FDR-lignende løsning

Med mindre man således kan iværksætte en kursændring væk fra hans politik – og fyren er altså ganske stædig i sin galskab – med mindre man er i stand til at gøre det, jeg ønsker der skal gøres, og som præsident Franklin Roosevelt ville have gjort, er man nytteløs, ja værre end nytteløs; man står ganske enkelt i vejen for den videre udvikling. Hvis jeg var USA's præsident, eller hvis jeg kunne

få en eller anden, som var USA's præsident, til at gøre det rigtige, kunne vi stoppe krisen. Ved hjælp af politisk magt og styrke kan vi sige: »Vi vil forsvare dollaren ved dens nuværende vekselkurs på de internationale finansmarkeder«. På den betingelse, at andre lande er villige til at indgå i et samarbejde med det som formål.

Vi vil i realiteten blive enige om at vende tilbage til noget, der ligner det Bretton Woods-system, som præsident Nixon nedlagde i 1971-72. Vi vil erklære, at det er USA's politik at etablere et fast vekselkursforhold til andre valutaer, andre lande og verdens valutaer som helhed. Vi vil skabe et nyt system, som stadig vil anvende dollaren som regneenhed, men ved en fast kurs. Gennem traktater vil vi – i et massivt omfang – konvertere kortfristede gældsforpligtelser til langfristede obligationer med en løbetid på op til 25 og 30 år. Derigennem kan vi, sammen med lande som er villige til at indgå aftaler, stabilisere hele verden.

På det grundlag kan vi udstede nye kreditter til en rente på mellem en og to procent, enten som statsgaranterede lån eller gennem traktatsikrede aftaler regeringer imellem som langfristede handelskreditter. Et godt eksempel ville være en aftale mellem Tyskland og Kina, fordi Tyskland i meget høj grad er handelspartner med Rusland og Kina. Det er faktisk nøglen til overhovedet at have en økonomi i Tyskland.

Okay, alle disse lande har naturligvis forskellige politiske, økonomiske og valutariske systemer. Netop derfor kan man skabe et nyt instrument til at finansiere store projekter, hvis man indgår en aftale, der rækker over en periode på 25 til 50 år med en rente på en til to procent, noget som især landene i Asien har stærkt brug for, fordi de her og nu ikke har tilstrækkelige ressourcer til at færdiggøre det arbejde, der er behov for i deres respektive lande.

Vi kan således ordne alt der her med en meget lav udlånsrente. Vi kan sætte gang i Europa, fremdeles i Tyskland. Vi kan banke dem op til at producere de varer, der er behov for i Asien, i særdeleshed produktionsmidler, anlægsinvesteringer og forbedringer. Vi finansierer størstedelen af tingene over en

USA's finansminister under Bill Clinton, Robert Rubin, der nu er ansat i City Group, er en ledende person i at fastlægge den økonomiske dagsorden for Det demokratiske Parti. Han er leder af en studiegruppe kaldet »Hamiltonprojektet« (opkaldt efter USA's første finansminister Alexander Hamilton), der har været i en tæt dialog med LaRouche.

I månedssvis har Rubin advaret om, at den tidligere føderalbankchef Allan Greenspans politik med bare at trykke dollarsedler er uholdbar. Rubin har advaret om, at hvis man ikke får bremsset det voksende amerikanske budgetunderskud, så vil man skræmme de centralbanker, hedgefonde og andre væk, der indtil nu har købt amerikanske statsobligationer. »Det virker utænkeligt, at det kan fortsatte på ubestemt tid«, sagde han i en tale til et middagsselskab arrangeret af Concord Coalitionen.

I en paneldiskussion ved samme lejlighed var Paul Volcker, den tidligere chef for Den amerikanske Føderalbank indtil 1987, enig: »Det er utroligt, at folk så længe er blevet ved med at beholde deres dollars. På et tidspunkt når man en situation, hvor folk har fået nok«. I løbet af 2006 er dollaren frem til den 1. december faldet med 11% overfor euroen.

periode på 25 til 50 år. Vi vil også anvende et omstruktureret finans- og betalingssystem, der minder om Bretton Woods – ikke det gamle Bretton Woods, men et som ligner – et system med faste vekselkurser, og vi kan fastlåse verden til et sæt af aftaler om fysisk-økonomisk vækst og genopbygning.

Luk Greenspans finanskasino

Vi gør også noget andet: Årsagen til at krisen er så alvorlig, som den er, skal findes hos Alan Greenspan. Han var ikke godt for noget. Og uanset hvad han måtte tage sig til i dag, er han stadig ikke godt for noget. Og han kan have været hvor som helst i mellemtiden – hvis man kender ham ret. Enhver tilhænger af Ayn Rand kan have været hvor som helst. Så vidt jeg ved, er han stadig en stor beundrer

af hende. Og se på alle de Ayn Rand-tilhængere, som er dukket op som de værste fascistiske typer blandt de neokonservative, så ved man, at Alan Greenspan var, som man siger om Satan: Ikke god for noget som helst.

Det er derfor, vi befinder os i dette rod. Det har vi skabt ved at investere i kasinoer i stedet for i opbygningen af ny produktionskapacitet, nye fabrikker, ny infrastruktur, videnskabelig og teknologisk fremskridt, i storstilede projekter med atomkraftanlæg og lignende. Hvor mange steder i USA er der ikke åbnet kasinoer og legaliseret hasardspil som erstatning for tabt skatteprovenu? Som en måde at skabe arbejdspladser på! Hvad skal det gøre godt for? Det er hasardspil. Og hvor i Helvedet kom al dette hasardspil fra?

Faktisk, er hele verdens finanssystem baseret på hasardspil. Spekulationsfondene, de såkaldte hedgefonde, er ikke andet end gigantiske spillekasinoer. Og derfor er banksystemet i realiteten bankerot, for det er forbundet til hedgefondene.

Vi har nu nået et punkt, hvor disse hedgefonde vil begynde at bryde sammen, én for én, som bobler der brister. Der er boligboblen. Det er ét stort svindelnummer. Alle ejendomsinvesteringer i USA er baseret på et svindelnummer. Lige her hvor vi står [i Washington DC],ovre på den anden side af floden i Loudoun County ligger epicentret

for det, der bliver det største krak på boligmarkedet i menneskehedens historie. Det bliver et kædereaktionslignende sammenbrud, hvor andre dele af landet ikke følger langt efter. Det er den situation, vi befinder os i. Og den skyldes, at vi har akkumuleret et bjerg af gæld, finansiell gæld, indenfor et system, der er baseret på hasardspil.

Og i stedet for at optræde som ærlige spillere, der accepterer at have tabt, når alle deres penge er gået fløjten, forlanger de at få dækket deres tab. Med fortjeneste!

Derfor kommer vi til at håndtere dette gennem en finansreform: Vi må redde bankerne. Her er jeg enig med Bob Rubin. Vi bliver nødt til at rede banksystemet. Hvorfor? Fordi banksystemet spiller en væsentlig rolle for cirkulationen af kreditter og indskud, or-

Som introduktion til webcasten dirigerede John Sigerson koret fra LaRouches Ungdomsbevægelse LYM i opførelsen af Bachs motet »Jesu, meine Freude«. LaRouche valgte denne komplekse motet, som et vigtigt fokus i LYM's uddannelsesarbejde, for at »bruge den til at betone en kulturel retning, som modsvarer den tilsvarende tankegang indenfor fysisk videnskabelig kreativitet«.

Alan "Dracula" Greenspan! – USA's fhv. føderalbankchef

ganiseringen af lokalsamfund samt privates og familiers eksistensgrundlag, og meget mere.

Men de er bankrotte! Ok, vi bliver stadig nødt til at redde dem. Vi gør det ved at tage dem under konkursbehandling. Vi holder dørene åbne, mens de er under konkursbehandling. Gæt i øvrigt hvor ordet bankerot stammer fra. Fra banker, naturligvis.

Altså, den føderale regering griber ind og overtager de bankrotte banker og udsteder en regeringsordre, der siger: »I holder dørene åbne«. Vi lader det føderale reservebanksystem undergå en konkursbehandling med den føderale regering som bobestyrer. Og den føderale regering vil rent faktisk bestyre det. Vi vil overtage konti, der ikke kan tilbagebetales på stående fod, og så lade hele systemet undergå en fuldstændig reorganisering. Men I får ikke lov til at lukke dørene. Vi vil fortælle jer, hvilke konti, I kan fortage udbetalinger fra. Vi vil fortælle jer hvilke konti, der skal garanteres, hvad enten de skal udbetales kontant eller indsættes på konto. Vi vil udstede retningslinier for, hvortil man kan flytte sine uafklarede tilgodehavender hos bankerne, og hvorfra der kan hæves til en symbolsk rente, som man nu har behov for. Med andre ord, man har måske en opsparingskonto, der er indefrosset i en bank. Banken kan ikke udbetale pengene, men gennem føderale love kan bestemte investeringer og indskud garanteres, således at en person, der ikke kan hæve penge fra sin bank, fordi banken ikke har nogen, midlertidigt kan udstyres med et lån til minimale omkostninger, hvorfra der så kan hæves, indtil hele konkursproceduren kan ophæves, nøjagtig som man gjorde det under Roosevelts tvungne bankfridage tilbage i 1930'erne, men i langt mindre skala.

På den måde kan vi holde bankerne funktionsdygtige. Vi kan selektivt beskytte de ting, som har den højeste prioritet for familiernes og lokalsamfundenes funktioner. Det kan vi faktisk gøre.

Derefter tager vi simpelthen de finansielle derivater og lignende fup-investeringer og sletter dem. Afskrifter dem. De er forsvundet under alle omstændigheder. Bankerne er bankrotte. Vi bliver nødt til at finde en saneringsaftale for dollaren. For bank- og finanssystemet som helhed kan vi ende med en nedskrivning af passiverne til 20 cents per dollar.

Men gør vi det, går vi fra en situation med ureguleret kaos til et reguleret system. Vi vender en kortvarig krise til langvarig stabilitet. Vi fjerner de ting, der bør fjernes fra bøgerne, og vi beskytter de ting, der bør beskyttes. Og vi indgår i en række internationale aftaler om at ekspandere den fysiske produktion og udvikle infrastrukturen.

Kommer vi dertil, har vi faktisk ikke længere noget problem. Vi skal blot sørge for at holde en tilstrækkelig del af den amerikanske befolkning beskæftiget – ikke hos McDonalds, men med nyttige ting og hvor man faktisk tør spise – for eksempel hjemme i eget køkken, hvor man som oftest tør spise maden, ikke sandt? Men går man på McDonalds, spekulerer man tit over, hvad det egentlig er, man spiser. Eller rettere: »Hvem er det, jeg

spiser?«. »Det smager som nogen fra Australien. »Hvad laver den pung i min hamburger?«

Problemet er altså ikke uoverkommeligt. Man kan bare se tilbage på det Franklin Roosevelt gjorde i 1930'erne, hvor han vendte en økonomi, der var kollapsede med hele 30 procent under præsident Hoover, og gjorde den til den største økonomiske maskine, verden nogensinde havde set. En maskine, som var det eneste, der kunne redde verden fra et diktatur under Hitler. En maskine som var et USA i partnerskab med andre lande, inkl. Sovjetunionen, samt en ganske uvilig allieret, Storbritannien.

Storbritannien havde oprindeligt været for Hitler. Men

Roosevelt og en række begivenheder overbeviste visse folk i Storbritannien om, at de hellere måtte være imod Hitler. Alle de ledende bankfolk i New York City var for Hitler. De havde også været for Mussolini. Roosevelt gøkkede dem i hovedet og sagde: »Nu er I imod Hitler«. Og de svarede: »Okay, javel hr., øh frue« (de bliver altid så forvirret over disse ting).

Så, der blev lagt pres på alle dem, der faktisk havde været arkitekterne bag nazi-systemet i Storbritannien, blandt synarkisterne i Frankrig, de amerikanske bankfolk herunder vor nuværende præsidents farfar, Prescott Bush! Han støttede Hitler. Han underskrev personligt et lån, der overførte penge til det tyske nazistparti tids nok til at sikre, at partiet ikke brød sammen, så Hitler kunne blive diktator i Tyskland og næsten i hele verden.

Vi er ved vejs ende

Det drejer sig altså om, at regeringerne, hvis de da kan blive enige, godt kan [klare problemet] – der er blot behov for en sammentænkelse blandt gode regeringer, resten skal nok følge efter. Det bringer os frem til et andet spørgsmål, som jeg vil tage op senere, men vi står lige nu i et omfattende sammenbrud, hvor den akkumulerede gæld og den accelererende akkumulation af gæld, hvor ubetalelig gæld betales med mere ubetalelig gæld, har nået et punkt, illustreret af bolig- og realkreditkriserne i USA, som må betegnes som vejs ende, som Bob Rubin formulerer det. Som jeg allerede har sagt, støtter jeg Bob Rubin, fordi han forsøger at vække en række idioter i USA til at indse, at der ikke er velstand, men at systemet er ved at bryde sammen. At vi er mere end modne til et omfattende sammenbrud – der kan komme når som helst. Og hvis ikke den amerikanske og andre regeringer gør det rigtige, når først det går i gang, vil hele verden synke ned i en ny, mørk middelalder. Det er her, vi står, og det er derfor, jeg bliver nødt til at gøre noget.

Problemet, det psykologiske problem, er bare, at folk tror på penge. Briterne har eksempelvis teorier om penge. [Karl] Marx fik sine ideer fra briterne, og derfor har marxisterne nogle fjolledede idéer om penge. De har en teori om pengenes værdi.

Penge, hvad enten de drejer sig om mønter, papir, eller computerudskrifter har ingen indre værdi. Ingen! De er et medie. De udgør en kontrakt, og det er det hele. Eller rettere et medium for en kontrakt.

Det oligarkiske system skal besejres

Siden Middelalderen, ja faktisk siden Det gamle Grækenland, men i særdeleshed i vor moderne samfund, har penge, som et udtryk for begrebet »værdi«, altid været forbundet til det, man kunne kalde »imperialismek«. Tilbage i Det gamle Grækenland blev det kaldt det »oligarkiske system«. Og det er her, problemet melder sig i USA, også indenfor lederskabet af Det demokratiske Parti. Et oligarkisk system, hvor der sidder folk i toppen og styrer den demokratiske kampagne, Howard Deans demokratiske kampagne, og lytter til folk som Felix Rohatyn, der ud fra enhver målestok er fascist. Han bragte som

bekendt Pinochet til magten i Chile. Og her var der just ikke tale om noget, man kunne kalde en førsterangsdemokrat.

Men de insisterer: »Vi henvender os til de rigeste tre procent af de amerikanske familier for at få vores demokratiske valgkamp finansieret«. Jeg siger: »Nonsens«. De svarer: »Nå, men det gør vi alligevel«. Så den demokratiske kampagneorganisation, i særdeleshed under det såkaldte Demokratiske Lederskabsråd og under Howard Dean, gik den vej for at få penge. Fra hvem? Fra de rigeste tre procent af de amerikanske familier. Sig mig, hvad er problemet i USA? Det største problem er de fattigste 80 procent af de amerikanske familier! Eller måske endda de fattigste 90 procent nu om dage, som nogle af jer måske har opdaget. Det plejer at være en rimelig sikkerhedsgaranti at tilhøre de rigeste 20 procent. Nu skal man være blandt de rigeste 10 procent, eller måske endda de rigeste tre procent.

Så Det demokratiske Parti rettede sin opmærksomhed mod de rigeste tre procent! For hvis bagdel er det nu, man skal kysse for at skaffe penge til valgkampen? Hvorfor er det, at nogen demokrater ønskede at arbejde sammen med Felix Rohatyn? Fordi de ville have fat i de penge, han sad på! Og derfor kunne han diktere deres politik, og den måde hvorpå det førte deres valgkampagne, gennem deres ønske om at stille ham tilfreds. Det er stadig et stort problem. Og vi bliver nødt til at få det løst.

Virkelig politik er derimod rettet mod de fattigste 80 procent af de amerikanske familier og deres fysiske levestandard og leveforhold; de lokalsamfund i hvilke de lever. Det er virkelig politik. Det er virkelig amerikansk politik i modsætning til et eller andet europæisk oligarkisk system, hvor det er godsejere, der styrer verden. Det her er det »oligarkiske system«: En håndfuld stenrige familier styrer samfundet, på samme måde som de styrede Sparta, hvor slaverne var jagtbytte for familiernes unge forkælede knægte bare for fornøjelsens skyld; hvor de fattige blev forfulgt og mishandlet som dyr; hvor samfundet var baseret på at behandle mennesker som dyr.

Tag eksempelvis Quesnay, forfatteren til det såkaldte »fysiokratiske system«, der sagde, at rigdom kom fra hvad? Fra produktionen? Nej, det var ikke det, han sagde. Han sagde: Fra retten til ejendom, adelens ret til at besidde ejendom og jord, der kunne anvendes til minedrift og landbrug – det var den magiske ting, der skabte velstand. Og de mennesker på godset, der var engageret i produktionen i minen eller i landbruget, blev betragtet som kvæg. De skulle have lige nøjagtig så meget hø, at de fortsatte med at producere mælk og kød. Men produktionsafkastet, rigdomsforøgelsen, var blevet produceret af den dovne rad, der sad oppe på godset med sin ejendomsret, og det var denne magiske ejendomsret over godset, der udsøndrede denne overskudsværdi, denne rigdom. Det er det oligarkiske system.

Det var systemet i Sparta. Samme system som blev skabt i den europæiske historie af Apollokulten i Delfi, som grundlagde Rom. Det var det, der skabte Romerriget, og det der skabte byzans (det østromerske rige); det var det, der skabte middelalderens imperium, hvor venetianerne kontrollerede de tumper, der kaldte sig korsfarere, de normanske riddere, og deres systematiske forfølgelse af muslimer – »Hallojsa, der kan man se. Allerede dengang?« Den anti-islamiske bevægelse. Lige ud af middelalderen. Korsfarerne, som overhovedet ikke var kristne. De var klar til at korsfæste hvem som helst. Og de arbejdede for Venedigs bankhuse! Det var dette middelaldersystem, der ledte til den

sorte død!

Det var det, der blev genskabt med Konstantinopels fald, hvor venetianerne genvandt magten. Det var det, der ledte til etableringen af Det britiske Imperium, det anglo-hollandske liberale system, som er en og samme ting. De genindførte slaveriet! Og nu har de atter en gang genoplivet den anti-islamiske bevægelse for at få en krig imod Islam. Samme sag en gang til.

Systemet drejer sig således om at styre planeten ved at behandle det store flertal af menneskeheden som var de dyr, med yngelpleje og beskyring af bestanden, eller holde dem som kæledyr – for senere at fortære dem, som man gør med ynglings-koen ude i stalden. Det er det oligarkiske system.

Med Renæssancen blev en idé vakt til live, som stammede fra Athens Solon og blev videregivet af Platon: Ideen om mennesket som helhed – at mennesker indeholder noget, som det ikke har tilfælles med dyr. At mennesker indeholder en åndelig, intellektuel kraft, der adskiller mennesket fra dyrene. Og derfor kan mennesker ikke behandles som dyr! Samfundet eksisterer til gavn for menneskeheden, for fremtidens menneskehed, og den fremtidige menneskehed består af alle nulevende menneskers børn.

Et fællesskab af suveræne nationer

Derfor er virkelig politik ikke demokrati. Virkelig politik er omsorg for alle menneskers ve og vel til gavn for fremtidens menneskehed. Det er respekten for kulturernes suverænitet. Da folk har forskellige kulturelle baggrunde, kan de kun fungere indenfor deres eget sprog, deres kultur, indenfor hvilken de kommunikerer. Derfor organiserer folk sig i sprogkulturer eller traditionskulturer. Hvorfor? Fordi de tænker indenfor de rammer. Ønsker man en repræsentativ regering, må man give folk adgang til det system, der er deres, indenfor hvilket de tænker, indenfor hvilket de kan udvikle ideer.

Af samme årsag må man samtidig etablere et broderskab af relationer blandt klodens forskellige kulturer. Det var Franklin Roosevelt intention. Truman ønskede det modsatte. Som Franklin Roosevelt gentog mange gange, var det hans hensigt, at når krigen var slut, skulle den kæmpe økonomiske maskine, der var blevet skabt for at nedkæmpe Hitler, omdannes til at blive en kilde til den produktions-

evne, der ville gøre verdens koloniserede lande og undertrykte folkeslag i stand til at udvikle deres egne uafhængige regeringer. Og til at etablere et broderskab blandt nationale selvstyrende folkeslag her på Jorden. Det var Roosevelts intention.

Det Truman gjorde var at være Churchills nikkedukke. Briterne havde ingen intentioner om at opgive deres imperium.

Truman lod briterne genbesætte deres kolonier. Truman-regeringen gav Vietnam tilbage til japanerne, så de kunne overdrage landet til Frankrig. Den britiske regering og hollænderne undertrykte befolkningen i Indonesien, frihedskampen i Afrika blev brutalt undertrykt, igen og igen, gennem det meste af efterkrigstiden. Se det var forskellen på Truman og Roosevelt.

Det er det, der særstiller det amerikanske system, det amerikanske forfatningsmæssige system, som vi har etableret her i landet. Vi kunne gøre det, fordi vi lå i en vis afstand fra Europa, hvor oligarkiet dominerede. Og derfor var vi i stand til at tage de bedste ideer, der var blevet udviklet i Europa, og opbygge en nation og en kultur omkring disse europæiske ideer i sikker afstand til det europæiske oligarki.

Der er her skillelinien ligger i politik. Det er sagens kerne.

LaRouches Ungdomsbevægelse arbejder sammen om at beherske de vigtigste videnskabelige opdagelser igennem historien, fra de gamle grækeres sfæriske geometri, over Keplers opdagelse af universelle fysiske principper, til anti-euklidisk riemannsk geometri.

Ungdommens uundværlige rolle

Se, hvad der gav valgsejren. Hvad vandt valget? Det, Debbie sagde, var ingen overdrivelse: Vores rolle, i særdeleshed ungdomsbewælgelsens rolle, og det vi fremførte som vores politik, var afgørende i de sidste uger af kampagnen for at sikre en jordskredssejr for Det demokratiske Parti i Repræsentanternes Hus. Hvor kom stemmerne fra, der sikrede den valgsejr? De kom fra folk i alderen 18-29 år. Og en del af jer kender dem i den alder ganske godt. Det kom også fra en stigning, en kraftig stigning, i valgdeltagelsen blandt vælgerne mellem 25 og 35. Det var det, der vandt valget! Det var en del af befolkningen, som Det demokratiske Partis kampagne intet gjorde for at erobre. Gældende politik var at gøre intet som helst for at vinde dem over.

Dér spillede vi en afgørende rolle. Vi pressede på, og ungdommen pressede rigtigt hårdt på. Vi sikrede valgsejren! Det gjorde vi, fordi vi, med de metoder vi benyttede til at skabe en masseeffekt, udløste en reaktion i befolkningen: Man har nogle få folk med ideer, som skaber en masseeffekt. Ikke person-til-person omvendelser. Ikke nogen religiøs omvendelse, tak. Men med en masseeffekt: Man spreder ideer. Man sætter sine styrker ind for at sprede ideer blandt befolkningen! Og processen af at sprede ideer blandt befolkningen får dem, når ideerne appellerer til dem, til at have et bedre indbyrdes forhold. Og alle de mennesker, som udvikler et sådant forbedret forhold ved hjælp af ideer, får derigennem indflydelse på samfundet omkring dem, og det var det, der skete!

I den sidste periode, henvendte vi os til alle med vores kampagner, men vi henvendte os specielt til basisgruppen af 18-25-årige, og til gruppen af 25-35-årige. Og det var nøjagtig der, vi havde succes! Vi henvendte os også til de andre aldersgrupper, men vi havde ikke samme succes hos den ældre generation, som vi havde i disse to udsnit af befolkningen. Og det gjaldt i særdeleshed den del af befolkningen, der havde en højere uddannelse, eller rettere en halvhøj uddannelse - vi har kun halv-universiteter i dag. De kaldes universiteter, men det er de egentlig ikke.

Det var altså sådan, vi forandrede tingene: Vi skabte en masseeffekt. Hvordan gik det til? Hvordan fremprovokerede vi den? Sig mig engang: Mennesker i USA, mellem 25 og 35, eller dem mellem 18 og 25. Hvor mange af dem er rige? Hvor mange af dem har råd til en universitetsuddannelse? Hvor mange har råd til at leve med konsekvenserne af at have fået en? [latter]

Så hvad er de to ting, der er karakteristisk ved disse to grupper: 18-25-årige og 25-35-årige? 68-erne nærmer sig den sørgelige slutning på deres eksistens, og i deres tilfælde er den virkelig sørgelig, for de tror ikke på fremtiden. De tror på nydelse. »Historien stopper med os«. Det er 68-erne.

Unge mellem 18 og 25 derimod indtager enten stoffer og tager livet af sig, eller de siger: »Jeg vil have et samfund med en fremtid. Jeg vil være her i en arbejdsdygtig alder i de næste 50 år! Hvilken type fremtid får jeg i de næste 50 år? Kan jeg få børn? Kan jeg have en familie? Og hvis jeg får det, hvilken fremtid får de så?« En person på 25-35 år står over for samme problem: »Jeg er her, jeg har måske energi til at kæmpe de næste 40-50 år, til at arbejde. Jeg vil have en familie på et tidspunkt. Jeg vil have en familie, der kan eksistere et sted, hvor børnene kan vokse op! Jeg vil se frem imod at få børnebørn, der vil bo i et samfund, der er mindst lige så godt, som det vi har, og måske endda bedre.«

Vores kultur blev ødelagt

Det er motivationen hos dem, der endnu ikke har nået 68-ernes alder under vægten af efterkrigstidens kultur. 68-erne har ingen idé om fremtiden! De troede ikke på produktion! De hadede de folk, de mødte i arbejdstøj! Så de tog selv alt tøjet af! [latter] Da de ting, de havde indtaget, gjorde dem ude af stand til at se forskel, fik de alle til at tage tøjet af.

Vores kultur blev ødelagt af det, der i Europa gik under navnet Kongressen for Kulturel Frihed. Under Truman-administrationen

Da Franklin D. Roosevelt blev præsident i 1933, overtog han en økonomi, der var kollapsede med en tredjedel under den tidligere præsident Hoover. Han transformerede den til den største økonomiske maskine, verden nogensinde har set. I dag er problemerne større, men ikke uløselige. På billedet underskriver Roosevelt den lov i 1933, der gav ham beføjelser til at reformere banksystemet. Til venstre ses finansminister William H. Woodin.

blev der sat en række sociale forandringer i gang – i særdeleshed blandt de øverste 20 procent af indkomstskalaen, specielt i forstæderne – i uddannelsessystemet, gennem fjernsynet osv., for at indoktrinere befolkningen, som var født efter 1945 og frem til omkring 1957, til ikke at have nogle værdier; få dem til at blive rene sofister. I Europa blev det kaldt Kongressen for Kulturel Frihed. I USA havde vi en lignende proces.

Så de unge mennesker, der gik på universitetet i 1960'erne, var i almenhed et produkt af denne kulturelle indoktrinering. Da de eksploderede, fordi de blev indkaldt [til militærtjeneste i Vietnam-krigen] – de eksploderede ikke, så længe de kunne få udsat værnepligten ved at studere, men da dagen kom, hvor den amerikanske regering sagde, at der ikke længere ville være så mange studieudsættelser at få, og at de derfor kunne blive indkaldt – så gik de amok!

Og hvad gjorde de? De krævede tøj og tog det af. De krævede tankefrihed og tog stoffer for at ødelægge deres hoveder. Som f.eks. med LSD: De havde fester, hvor de fik cola, vin og marihuana. Og når de var færdige med marihuanaen, sagde de: »Det er ikke spændende mere, jeg vil have en rigtig tur ud i vanviddet«, og så tog de noget LSD. De var imod teknologi; de var imod produktion; de var imod dem, der arbejdede på fabrikkerne; de var imod landmændene; de var imod alt det, der skulle sikre velfærden for hele befolkningen, og de kaldte det »den nye frihed«.

Det var det, der skete med os: Det var 68-erne. I Europa, som i USA, ødelagde 68-erne samfundet. Ikke fordi de havde et ønske om at ødelægge samfundet, men fordi de selv var blevet ødelagt af Truman-tidens kultur, som de blev født ind i. I særdeleshed hvis de kom fra familier i dens tid øverste 20 procent af indkomstskalaen.

Nu styrer den generation samfundet, og derfor er ledende medlemmer af Kongressen, de ledende partier etc., ikke just i den bedste mentale tilstand. De har visse...[LaRouche giver en visuel parodi på skør opførsel] [latter]. Og de tror ikke rigtig på noget. De tror på deres nydelse. De tror på deres egen fordel. De er på jagt efter visse former for spænding, som f.eks. at blive valgt. Men de tror ikke på en mission til gavn for den fremtidige menneskehed. De har ikke den type engagement.

Derfor hviler menneskehedens fremtid på skuldrene af dem, der i dag er mellem 18 og 35. Fordi de, hvis de da ikke allerede er blevet ødelagt, tænker på fremtiden. De tænker på udfaldet af de år, der ligger frem for dem. De er på jagt efter en meningsfyldt tilværelse

for de næste 50 år, hvad enten de så har børn eller ej. Ligesom vi plejede at gøre! Ifølge hele min erfaring, og jeg går langt tilbage, når man medregner bedsteforældre etc., nok over 150 år – og der er slægtninge, jeg kendte, selv om jeg ikke fysisk traf dem, der går over 200 år tilbage – så på en måde er jeg, sociologisk, 200 år gammel. Og jeg arbejder på et tredje århundrede, tror jeg nok.

Så det er situationen: Det er denne [18-35-årige] generation, vi er afhængige af. Den generation er i bevægelse, som vi så det på valgresultatet. Denne generation vil tilmed inspirere nogle af de døde hoveder blandt 68-erne og bringe dem tilbage i live. De vil ikke gøre det selv, men de kan følge efter.

Historisk set er det slet ikke usædvanligt. Revolutioner og krige bliver ofte udkæmpet af folk i alderen 18-25 år. Alle store forandringer i samfundet har sine rødder i udviklingen blandt folk i alderen 18-25. Sådan skabes historien. Se på historien! Se på hvilken aldersgruppe i hver generation, der var afgørende for at forme historien. Det er hele tiden det samme. Jeg plejede at advare folk om det ved at sige: »Du ved, at du som 27-årig undergår et kønsskifte, hvis du er universitetsstuderende. Når du får din doktorgrad, forsvinder din tænkeevne pludseligt – fordi du ikke ønsker at ødelægge den perfektion, du allerede har opnået, ved at lære noget nyt. Hvis du er professor som 27-årig, og begynder at undervise og sige: »gentag efter mig«, læser op fra de notater, du selv gjorde, da du lærte det samme stof, og fortsætter din fremtidige undervisning på denne måde overfor alle de arme stakler, der er i de fremtidige klasser, du vil undervise«.

Der er altså et fænomen i samfundet, der viser sig, når unge mennesker når en alder på 27, 30 eller lignende, der stammer fra en manglende udvikling af deres kreativitet, da de var yngre. På det tidspunkt udvikler de en slags »fremskridtet er slut«, »udviklingen er forbi«. De kan godt lære nye ting, tilegne sig nye færdigheder og blive mere effektive, men de er ikke rigtigt kreative længere. De er ikke rigtigt menneskelige mere. De bliver en slags dyrisk version af et menneske. Hvad de har lært og vænnet sig til op til det punkt, bliver hos dem, indtil det begynder at knibe med hukommelsen. Men de gør ikke fremskridt. De gennemlever ikke personlige, indre revolutioner i deres kundskab, bryder ikke fri. De har en tendens til at stagnere. Det betyder ikke, at alle er sådan, der er en Einstein her og der. Men flertallet af befolkningen i vor tids samfund går stadig død, når de når en alder af 27-30 år. Og kun ganske få er fortsat kreative efter det punkt.

Det er derfor altid afgørende for et samfund at fokusere på, hvad der flyder ind i samfundets gruppe af 18-25-årige og 18-35-årige: Fokusér på det; indgyd dem kreativitet, omgiv dem med kreativitet som en normal del af den sociale proces i den aldersgruppe. For hvis du kan bibringe den aldersgruppe dét, så har du skabt en ny retning og bevægelse i samfundet. Så har dit liv mening, for du gør, hvad 68-generationen ikke ønskede at gøre, nemlig skabe noget, der følger efter. [imiterer:] »Historien stopper her med os, og vi er lige glade med, hvad der kommer bagefter.«

Så det er lige nøjagtig, hvad vi kan aflæse i valgresultatet.

Hvad er økonomi?

Derfor er vi nu på vej til et punkt, hvor min idé om økonomi bliver afgørende: Hvad er den idé? Hvad er forskellen mellem et menneske og en abe? Bush vil aldrig kunne sige det. Hans mor kunne aldrig fortælle ham det. Og hvis hun havde været i stand til det, ville hun alligevel ikke have gjort det, for hun er en meget ond person. Hun bryder sig ikke om børn, hun bruger dem som lommeterklæder.

Forskellen mellem mennesker og dyr er kreativitet. Opdagelsen af et almengyldigt fysisk princip er et typisk eksempel på det. Eller det vi har gjort i ungdomsbewælgelsen med Bachs værker, som vi også fik glæde af her i dag. Skabelsen af klassiske musikværker og deres opførelse, hvis det bliver rigtigt forstået, som Bach gjorde det, og som de store komponister efter Bach gjorde det, er ligesom deres fremførelse af store musikere, store kunstnere, kreativt. Der drejer sig ikke om at spille noderne, men at spille mellem noderne. At spille hele stykket, samspillet mellem stemmerne. Og i denne forskel mellem de skrevne noder og musikken findes kreativiteten. Det involverer de samme dele af sindet, som er aktive i opdagelsen af et videnskabeligt princip i naturen, men som her anvendes i en social proces.

Videnskab og klassisk kunst er det samme. De gør brug af den samme form for kreative erkendelsesmæssige evner. I det ene tilfælde er objektet noget i naturen eller i dyr. Når det er i mennesker, er det en social proces, der involverer en samvirkende interaktion mellem forskellige menneskers sind. Og det bliver bedst udtrykt indenfor kunst, klassisk kunst. Da vi organiserede ungdomsbewælgelsen ude på østkysten, havde vi et møde, hvor vi besluttede – og mit forslag blev godtaget – at tage »Jesu, meine Freude«-korkværket, som vi opførte her i dag, og bruge det til at betone en kulturel retning, som modsvarer den tilsvarende tankegang indenfor fysisk videnskabelig kreativitet. Og med det i baghovedet at udfolde denne kunst og udvikling indenfor vokalmusik. At spille mellem noderne, eller den proces John [Sigerson] har arbejdet med koret for at frembringe, når det gælder det musikalske komma: Hvad betyder det komma i musikken? Når man får en idé om ironi, ironien var kommaet, som en ironisk udvikling, der adskiller musikken fra noderne, det er ironi! Det er noget mellem noderne. Det er det samme, som den ironi der er i det infinitesimale indenfor naturvidenskab, som Kepler definerede det i sin opdagelse af den almene tyngdelov og organiseringen af Solsystemet.

Ironi: Fordi et alment fysisk princip aldrig er et sanseobjekt. Vore sanser kan betragte effekterne af et alment gældende fysisk princip, men aldrig selve det fysiske princip. Hvorfor ikke? Fordi tyngdekraften er ligeså stor som hele universet. Hvordan kan man se en genstand, der er ligeså stor som universet? Hvad skal man sammenligne den med? Det du ser er så at sige effekten af genstanden, når den ruller hen over dig. »Åh, der er noget derude!«

Og det afspejles i noget der sker; der rammer dig ethvert øjeblik. Hvor stort er så et øjeblik? Lige så småt som man kan måle og endnu mindre. Det samme gør sig gældende i poesi, klassisk poesi. Det gælder for al stor kunst: Det er ikke en bogstavelig, mekanisk definition, som gør noget til kunst. Det er ironien! Det er noget, der findes i sprækkerne,

noget som er almenlydigt, et almenlydigt princip. Det er det, der definerer videnskab, sådan som Kepler definerer den. Og som de gamle grækere definerede videnskab ud fra begrebet dynamis.

Forskellen mellem menneske og abe

Hvad er så betydningen af det her for økonomi? Forskellen mellem menneske og abe er kreativitet. Hvis mennesket var en abe, så ville du ikke blive forstyrret af mere end et par millioner tilsvarende naboer, højest. For vi ville ikke være i stand til opretholde en større bestand af aber, eller gorillaer, chimpanser osv. Mennesker, har vi derimod seks milliarder af. Hvordan fik vi det? Fordi der var udvikling. Hvilken slags udvikling? Menneskeheden udviklede sig i form af kunst, i form af noget der modsvarer videnskab, og derfor gjorde menneskeheden opdagelser. Disse opdagelser blev gentaget over efterfølgende generationer, og blev til normen i samfundet: Menneskets magt i og over universet blev større. Og jo flere individer, der gjorde brug af denne magt og tilegnede sig den, jo mere fremgangsrigt og forbedret blev samfundet; jo større magt samfundet havde, desto mere kunne vi erobre verden omkring os og skabe en højere levestandard for menneskene, for den fremtidige menneskehed.

Det er altså det, der er afgørende. I et oligarkisk samfund derimod, ønsker oligarkiet ikke, at den brede befolkning skal forstå det. Det ønsker, ligesom Adam Smith eller fytiokraterne, at reducere mennesket til samme status som en lydig ko, der siger til sig selv, at den er lykkelig. »Hold kæft og vær lykkelig! Hold op med at larme om natten, jeg vil sove! Hvis koen bliver ved med at holde mig vågen, slagter jeg den i morgen tidlig!« Og mennesker bliver behandlet som køer. Du skal »lære« ting. Lære hvordan du skal opføre dig. Gøre ligesom dine forfædre gjorde. Opføre dig som du lærte det i skolen. Lær ikke nogen principper selv. Lær ikke noget, din lærer ikke ved. Så bliver du bare smidt ud af klassen!

Men det er forskellen. I et samfund som det, USA blev skabt med intentionen om at være, da det blev dannet som nation, og endda endnu tidligere i 1600-tallets kolonier, kolonien ved Massachusettsbugten, så var det intentionen: At udvikle til fulde de kreative kræfter i det enkelte individ, i alle individer, hvor det var muligt. At udvikle kreativitet! Denne kreativitet resulterede i, at Massachusetts indtil 1688, da briterne slog det ned, var et af de mest fremgangsrige områder i verden! Hvorfor det? Fordi man fostrede kreativiteten i det samfund, man havde der på den tid.

Det er kreativitet, udviklingen af de kreative evner, fremelskelsen af de kreative evner og individets brug af dem, som definerer forskellen mellem menneske og abe. Det er også, hvad dem jeg refererede til tidligere, de såkaldte økonomer, ikke forstår: Det er hemmeligheden bag økonomi! Hvis man udvikler mennesker og udvikler disse evner i menneskene, hvis man investerer i anvendelsen og udviklingen af disse evner, i deres virkeliggørelse, så skaber man en befolkning, der gennem kreativitet har en voksende magt både per indbygger og per kvadratkilometer. Ved altså at fremelske individets kreative kræfter. Og det er det, oligarkiet ikke ønsker.

Tilbage til en kreativ økonomi

Hvad er det, der er sket med jer? Det der skete var, at vi plejede at være et produktivt USA. Vi havde gårde, vi havde industri, vi havde veluddannede folk etc. Vi værdsatte disse ting. Jo flere veluddannede vi havde i et lokalsamfund, jo flere læger, sygeplejersker etc. jo bedre havde vi det. Og det vidste vi. Men nu siger de: »Nej, fabriksarbejde er noget skidt«. Det er, hvad 68-erne siger, at fabriksarbejde er noget skidt. Vi fjerner fabriken! Så behøver du ikke slave i fabriken. »Hvad skal jeg så lave?«

»Du kan arbejde på McDonalds.«

»Hvad laver man på McDonalds?«

»Vender hamburgere.«

»Hvorfor gør du det? Hvorfor gør du det

ikke derhjemme i stedet for?«

»Jeg ved ikke, hvordan man vender hamburgere derhjemme. Jeg ved kun, hvordan man vender dem på McDonalds, ikke derhjemme.«

Vi har altså en degenerering af den amerikanske arbejdsstyrke til noget, der kaldes »serviceøkonomi«. Arbejdsintensive, ikke-produktive arbejdskraft. Den samlede produktion, vi producerer per indbygger, er rent fysisk ikke nok til at opretholde den eksisterende befolkning! Vi er ved at dø! Vi er ved at dø af viruset fra '68!

Vi bliver nødt til at gå tilbage til at blive en produktiv økonomi. Det er det, de ikke forstår!

Vi har en befolkning på denne planet, som for det meste er meget fattig. Asiens befolkning og befolkningen i Afrika syd for Sahara er ekstremt fattig! De har ikke den fornødne kraft, under de nuværende omstændigheder, til at sørge ordentligt for deres befolkning. Vi har brug for at forbedre deres forhold, ikke bare med infrastruktur, men også ved at skabe de omstændigheder, hvorunder deres intellektuelle kræfter styrkes. Skabe et miljø af udvikling, hvor deres evne til at skabe deres egen velstand gives tilbage til dem.

Og det er det, disse fyre ikke forstår. De tror, det er pengene, som har værdi. Et værdivexlingsystem, det var her marxisterne i Sovjetunionen tog så frygteligt fejl. Den største faktor i Sovjetunionens sammenbrud var marxisternes værditeori! De forstod ikke, at det at fremme kreativiteten hos de enkelte individer i samfundet er kilden til at producere værdier. Og pengene er blot et bytteredskab, som må skabes og håndteres for at være behjælpelige i processen af at overføre forskellige former for værdier befolkningen imellem.

Derfor ligger økonomiens hemmelighed ikke i håndteringen af penge. Et system baseret på håndtering af penge er et slavesystem,

tid for deres børn og børnebørn over styr, fordi de ikke forstod, hvad rigtig værdi er. De antog, at det at få flere penge er værdi. Men at få flere penge, uden at den fysiske produktionskraft stiger, er værdiløst.

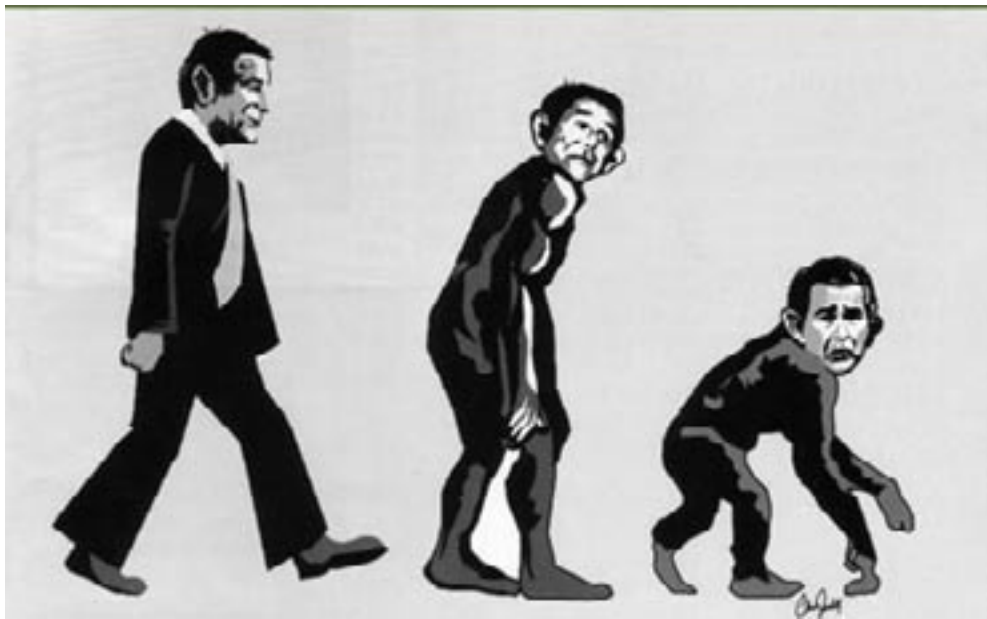
Det drejer sig om, hvor meget vi udvikles, ikke »demokrati« som sådan, for demokrati er et dårligt ord, men frihed! Individets frihed som det kommer til udtryk i individets udvikling. Og muligheden for at bruge de udviklede evner til gavn for samfundet på en måde, der gør, at man er stolt af sig selv. Stolt over, hvad man gør for generationerne, der følger efter en. Det er frihed! Og retten til at have indflydelse på processen, den tankeproces, som hører med til at tænke på denne måde.

Det er det, de ikke forstår.

Hvis vi derfor kan gøre to ting – og dette midtvejsvalg har bevist det! Vi har bevist det, ved at få unge vælge i gruppen af 18-25-årige, og gruppen af 25-35-årige, til at stemme: Det beviser, at der blandt de unge mennesker i Amerika, de unge voksne i Amerika, er en kerne, som har en fremtidsorientering og reagerer på ideen om en fremtid. I modsætning til 68-erne som i almenhed har opgivet håbet om en fremtid og i stedet forsøger at klamre sig til det, de kan redde fra deres egen fortid. Det er problemet.

Hemmeligheden, som gælder overalt, er derfor – hvis man skal have en reorganisering af finans- og betalingssystemet til at fungere, som jeg har beskrevet – at mobilisere unge i alderen 18-35 år, som stadig er åbne overfor ideen om at være til gavn for samfundet, åbne overfor ideen om at være rigtigt kreative, som vil have klassisk kunst, som vil have videnskab, som påskønner det, og som har en orientering mod fremtiden.

Derfor har vi et dobbelt formål: Fastlæg de reformer, som vil forhindre et finanssammenbrud i at kaste hele kloden ud i en ny mørk middelalder. Men gør det på en måde, som indebærer at vi inspirerer og mobiliserer

Er George W. Bush et eksempel på en tilbagegang til en laverestående art? Hvis mennesker ikke tænker, kan de opføre sig som dyr.

hvor der er et fåtal mennesker, der kontrollerer pengene, kontrollerer økonomien, med det formål at få flere penge. De tillader ikke udvikling, fordi de ønsker at stjæle. De stjæler så meget, at økonomien får negativ økonomisk vækst, som det er sket for os, og som vi ser det i verden i dag. De forstår ikke, at værdi er fysisk værdi, ikke i form af fysiske genstande, men i form af en stigning i arbejdskraftens produktionskraft per indbygger og per kvadratkilometer, som et resultat af processen.

Og det er det, de ikke forstår! Det er det, de ikke ønsker at forstå! Det er, hvad 68-erne ikke ønsker at forstå, for så er de nødt til at indrømme, at det, de var i 1968, var en gift, der skulle ødelægge vores samfund! Ikke fordi de ønskede at være en gift, men fordi de var indoktrinerede og hjernevaskede til at være giftige. De tabte kulturen! De mistede videnskaben! De gjorde det af med arbejdspladserne. De gik glip af muligheden for at være produktive. De tabte håbet om et godt sundhedsvæsen. De satte håbet om en frem-

generationen mellem 18 og 35, som stadig har en latent fremtidsorientering i sig, som vi så det i det nylige valg. Fokusér på dem med den indsigt, at vi blandt dem i særdeleshed må se på alle fra familier, der befinder sig i de laveste 80 procent af indkomstskalaen. For det er ikke nok at inspirere unge fra de øverste 20 procent af indkomstskalaen – det rækker ikke. Hvis vi ikke kan inspirere unge mennesker fra de laveste 80 procent, er der ingen fremtid for USA eller verden.

Ja, inspirer alle du kan. Men glem aldrig, at det er det, vi gør for familierne i de laveste 80 procent af indkomstskalaen, for de unge blandt disse 80 procent, som bestemmer denne nations og hele menneskehedens fremtid.

Det er det, Det demokratiske Parti har glemt.

Spørgsmål til LaRouche

Freeman: Det første spørgsmål er af strategisk karakter og er stillet af en gruppe pensionerede højtstående militærfolk, som vi har ført diskussioner med, især i løbet af den

seneste uges tid. De siger: »Hr. LaRouche, Baker-Hamilton-rapporten forventes snart at blive offentliggjort. Nogle af os her i USA har udtrykt bekymring om, at indenlandske politiske betragtninger kunne tilsidesætte den bedste overordnede strategiske indfaldsvinkel til Irak-krisen, der hastigt er ved at udvikle sig til en sektærisk borgerkrig, og det der er værre. Hvordan ville De reagere over for disse bekymringer, og hvordan ville De opdatere eller omforme Deres egen doktrin for Sydvestasien fra 2004?«

LaRouche: Altså, det jeg endnu ikke er kommet ind på er, hvem er fjenden? Folk rundt om i verden tror, USA er fjenden. USA er ikke fjenden; USA er blevet en marionetdukke for fjenden, og der er folk i USA, som repræsenterer fjenden – som George P. Schultz, Henry Kissinger osv. De repræsenterer fjenden, men de er ikke rigtige amerikanere. De repræsenterer en anden interesse; en fremmed interesse, som er det anglo-hollandske liberale system. Det har sit centrum i det imperialistiske system, der ønsker globalisering. Hvis man ønsker at ødelægge en stor nation som vores, gør man det ved først at få den til at bringe sig selv i vanry. Dernæst ser man på, hvordan nationen kan fås til at bringe sig selv i miskredit overfor den øvrige verden. Og omfanget af det vanry, som vi har lidt under siden år 2000, er det største i vor historie. Denne præsidentperiode, dette Bush-Cheney præsidentskab, har været et redskab til at ødelægge os selv, til vores selvdestruktion, som nu åbner dørene for andre ødelæggende kræfter foruden os selv. Hvem stod bag? Hvem var vor fjende i 1776? Hvem var vor fjende i 1812, 1815? Hvem var fjenden i 1861? Hvem har været vor fjende? Hvem stod bag krigene på det europæiske kontinent, med det formål at opbygge en imperialistisk magt, eller en sømagt? Hvem gjorde det? De anglo-hollandske styrker der altid, siden Paris-freden i 1763, har været ude på at ødelægge det, som blev til USA. Det er disse mennesker, der flere gange er kommet ind og har overtaget vores præsidentembede; det er disse mennesker, som skabte Sydstaterne. Det var dem, der stod bag Woodrow Wilson, Teddy Roosevelt, der ejede Coolidge, som ejede Hoover. Det var folkene bag Truman. Det er de folk, der ejede Nixon. Det er disse mennesker, som ejede Den trilaterale Kommission. De folk ejede højrefløjen indenfor Reagan-regeringen; mine fjender. Det er dem, der står bag George H.W. Bush. De står bag Bush-Cheney-regeringen, som er skabt af George P. Shultz, en anerkendt fascist. Hvem var de? Det internationale finansoligarki. Hvem er det?

Det er en krybende slimsvamp, skabt af finansinteresser i Paolo Sarpis venetianske tradition, som opstod, da nogle venetianere tog navneforandring til hollandske og engelske navne osv. I stedet for at blive kaldt venetianere, blev de kendt som anglo-hollandske liberale. Det er dem, der skabte Det britiske Imperium, og som er fast besluttet på at opbygge et verdensimperium, formet efter den middelalderlige model fra dengang, da finansoligarkiet i Venedig kontrollerede en gruppe skiderikker – for at bruge en teknisk betegnelse – der blev kaldt korsfarerne. Disse anglo-hollandske liberale, eller de normanniske liberale, de normanniske riddere, lavede en masse ballade i Europa, og lagde næsten civilisationen øde i Middelalderen. De blev på en måde reinkarneret som de anglo-hollandske liberale og blev en magtfaktor, en imperialistisk magt med Freden i Paris, 1763. Siden da igangsatte de adskillige krige for at få Europa til at ødelægge sig selv. De arbejdede på forskellige måder for at ødelægge os. Og alle vore patrioter op gennem tiderne vidste dette. Kun vore dages stakkels fjolser ved ikke noget om det; ved ikke hvem fjenden er. Hvem sloges vi mod i krigene? Hvem var fjenden? Det var altid den samme. Somme tider var vi nogle fjolser; vi gik over på fjendens side.

Det er det samme i dag. Der er nogen, der ønsker at ødelægge os, og vi ødelægger os selv. Og når højtstående militærfolk, der

består af patriotiske og samvittighedsfulde mænd, reagerer på det såkaldte rod i Mellemøsten, forstår de ikke helt, hvad de historisk reagerer på, fordi de er yngre end jeg, og derfor ikke var til stede tids nok til at kunne finde ud af, hvad det drejede sig om. Men, vi patrioter – hør her, jeg kom hjem fra Burma og Indien i slutningen af krigen som en simpel soldat. Og jeg så, at vi var blevet svigtet. Da vi løb i havn, vidste jeg, at vi var blevet forrådt, forrådt af det, som Truman repræsenterede.

I 1947 skrev jeg et brev til Eisenhower, der på det tidspunkt var rektor for Columbia Universitet i New York. I et par korte afsnit – det er alt, man skriver til en tidligere øverstbefalende – redegjorde jeg for, hvorfor han måtte stille op som præsidentkandidat for Det demokratiske Parti. Og han skrev tilbage, at han var enig med mig, men at tidspunktet ikke var det rigtige for ham. Patrioter, som havde været i krig, forstod hvad vi repræsenterede, da vi kæmpede for at redde verden. Vi reddede kloden fra nazismen. Men da Truman kom til magten, begyndte vi allerede i løbet af 1948 at bringe nazisterne tilbage til deres gamle stillinger i Frankrig og andre steder. Vi satte dem i spjældet, vi torturerede dem et stykke tid, og så tog vi dem ud og gav dem deres stillinger tilbage, og de har magten i dag. Hvad tror I, det er for en størrelse, vi snakker om – denne højrefløj? Det er det samme.

Den britiske metode

Det er den britiske metode. Husk på hvad briterne gjorde. Her er Frankrig, den Vestfalske Fred: Den Vestfalske Fred blev arrangeret af kardinal Mazarin fra Frankrig, som efterfulgte denne idiot med navn Richelieu (en smart idiot, men ikke desto mindre en idiot), der havde haft Jean-Baptiste Colbert som sin nøglerådgiver, der organiserede Frankrig til at blive den førende nation i verden. Hvad skete der med Frankrig? Hvordan blev Frankrig, den førende nation, den største magt i verden på den tid [ødelagt]? Hvad skete der med dem? Jo, det blev gjort inde fra – Ludvig XIV.

Så det de gjorde, de anglo-hollandske liberale, vore venner, vore kære engelsktalende brødre og søstre (eller snarere engelsk-vrælende)! De forledte denne idiot, som allierede sig med en flok gangstere, der blev kaldt Fronden, til et imperialistisk selvbedrag, og han gik i en krigsfælde med de anglo-hollandske liberale, så da Ludvig XIV døde, var der ikke meget tilbage af det franske monarki, bortset fra et lille spædbarn. På det tidspunkt, i 1712, satte de anglo-hollandske liberale sig, gennem forskellige operationer, på den engelske trone og oprettede Storbritannien og den britiske regering. Leibniz dør i 1714; der sker et faseskifte i verdenshistorien. Flere krige! Altid på kontinentet! Det anglo-hollandske liberale system vinder. Hvorfor?

Tag Den Preussiske Syvårskrig; Det var sådan briterne blev til et imperium. Det var det britiske Østindiske Kompagni, ikke det britiske monarki. Der var den tids største feltherre, Preussens Frederik den Store, som var særdeles god til at vinde på slagmarken, men som tabte krigen! Fordi han var en britisk marionetdukke, der fik involveret styrkerne fra Rusland, Østrig-Ungarn, Frankrig osv., alle blev inddraget i denne krig. Hvad kom der ud af det? Frankrig, der var en stormagt, får frataget meget af sin magt, og briterne får oprettet et imperium – de anglo-hollandske liberale fra det Østindiske Kompagni. Historien gentager sig.

Vi besejrede disse fyre, vi var en inspiration under vores revolution, Den amerikanske Frihedskrig. Men så arrangerede de samme folk Den franske Revolution ved hjælp af martinisterne, en gren af det franske frimureri. Og de britiske frimurere styrede Frankrig; de styrede revolutionen. De skabte Napoleon. »Skabte de Napoleon? Var de ikke fjender af Napoleon?« Jo – men ikke rigtig. Fordi Napoleon gjorde mere for at ødelægge det europæiske fastland end nogen anden, og derefter forsvandt han. De samme anglo-hollandske liberale skabte Hitler. De var ved

atter at opbygge et imperium og på samme måde lave numre med ham, få ham til at sidde fast et eller andet sted i Sovjetunionen og derefter tage ham bagfra, hvilket jo er, hvad briterne elsker at gøre.

Og som før, kom vi til at hænge på den. Vi vandt 2. verdenskrig. Vi reddede planeten. Med alle vore fejl og mangler, så reddede vi den. Jo, der var også andre, som kæmpede i den krig, men uden os, ville de aldrig have vundet den. Vi reddede kloden fra nazismen.

LYM har som en vigtig del af sit uddannelsesprogram, at alle de unge lærer at synge bel canto. På gader og torv opløfter de befolkningen med smuk og morsom klassisk sang. På billedet synger de for at give demokraterne mod til at starte en rigsretssag imod Cheney og Bush.

Så, jeg vender hjem fra krigen; blot en simpel soldat, men jeg ved, hvad der foregår, ligesom alle andre, der var kloge nok til at vide, hvad der foregår. Jeg kommer hjem og finder ud af, at vi er blevet forrådt. Vi er gået sammen med det samme slæng, som vi kæmpede imod. Ja, vi gik sammen med briterne for at besejre Hitler. Men Roosevelt vidste, hvad briterne var ude på; han fortalte Churchill lige op i ansigtet, hvad han var for en.

Folk glemmer altså, hvem fjenden er. De tænker på fjenden som en eller anden i en boksekamp; man går ud og slår nogen ihjel. Det drejer sig ikke om at vinde krige, ligesom man vinder nævekampe. Det, det drejer sig om – og det kræver af og til militære evner – er at skabe historie! At tilvejebringe den form for regeringssystem, samfundssystem, som denne planet har brug for. Vi var foregangsmænd for dette; vi var skabt som ledere, fordi Europa var så befængt af oligarkiet, at selv de bedste ideer i Europa aldrig ville kunne lykkes på grund af dette forbandede oligarki. Vi var selvstændige; men efter Lincolns sejr, efter Roosevelts sejr, blev vi gentagne gange forrådt.

Med hensyn til Sydvestasien er det derfor idioti at drøfte politik på en negativ måde! Det er ikke kun et militært spørgsmål; det er et strategisk spørgsmål på højeste niveau. Vi har nået et punkt, hvor det ikke er muligt at udkæmpe en almindelig krig. Vi er i atomvåbnenes tidsalder, og traditionelle ideer om krigsførelse fungerer ikke længere, med undtagelse af specielle forsvarsmæssige situationer. Men ideen om almen krigsførelse, erklære krig – man går ikke i krig. Man kan forsvare sig, men man fortsætter ikke krigsførelsen; man forsvaret sig, og man forsøger at afslutte krigen så hurtigt som muligt. Komme væk derfra! Og man er forberedt på dette.

Asymmetrisk krigsførelse

En anden årsag til, at man ikke længere kan udkæmpe krige er, at man har asymmetrisk krigsførelse, irregulær krigsførelse, i kæmpestort omfang. Og der er ingen militærstyrke, der kan opretholde en permanent besættelsesstyrke imod asymmetrisk krigsførelse. Israelerne fik sparket klunkerne af i Libanon – fordi asymmetrisk krigsførelse besejrede dem. Ja, de bombede løs; deres luftstyrker smed en masse bomber, men hvad

så? Man lever på jorden, man er ikke altid i en flyvemaskine.

Hvad skete der i Sovjetunionen, i Afghanistan? Asymmetrisk krigsførelse. Hvad skete der med USA i Indokina? Asymmetrisk krigsførelse. Hvad skete der i Irak? Forværret asymmetrisk krigsførelse, kompliceret af den idiot, der blev sat ind [Paul Bremer], som, da USA havde kontrol over situationen, annullerede aftalerne med det irakiske militær og Ba'ath Partiet. Havde man fulgt normale mite-

bliver nødt til at have en talsmand for USA, som folk har tillid til.

USA skal forhandle med Iran

Jeg er lige nu optaget af at undersøge, hvilke diplomatiske udveje, der er i denne affære. Jeg er personligt involveret i dette. Jeg har en ide om, hvad situationen er; vi må inspirere folkene i regionen til at opgive de planer, som de netop nu har. Hvad skal vi gøre? Lad mig give et eksempel: Vi må forhandle med Iran, ikke stille »betingelser«; vi må forhandle om generelle diplomatiske relationer med Iran. Fordi, gør man det, ændrer man dynamikken. Man må tage til Tyrkiet og lægge tingene frem for dem, fordi vi, på en måde, skaber det kurdiske problem. Så vi skal have Tyrkiet involveret i dette rod. Vi må holde israelerne væk; de må og skal have en ordning med palæstinenserne, nu! Basta.

Man må være ligeså skrap diplomatisk set i disse henseender, som man ville være i krig. Hvis man er tilstrækkelig skrap på den rigtige måde, med det rette mål, kan man vinde krigen uden at måtte slås. Problemet er, at det som er blevet foreslået om tilbagetrækning, proceduren for at frigøre styrkerne, kræver, at de rette faktorer er til stede, for at det skulle fungere. Alt jeg læser om situationen lige nu er, at situationen er så forværret, at der ingen er til at gennemføre selv en sådan simpel procedure. Der er ikke nogen måde, hvorpå man kan hverve tropper fra regionen til en aftale, efter hvilken vi kan frigøre de amerikanske styrker fra Irak. Vi bliver nødt til at »smutte«.

Alternativet til blot at smutte er, at gøre hvad jeg har sagt. Hvis man vil have arbejdet gjort, så gør det. Vi har at gøre med en dynamisk situation, ikke en kartesiansk mekanisk situation. Man bliver nødt til at kontrollere dynamikken i regionen.

Jeg tror, vi kan gøre det. Jeg tror, vi kan ordne det med Rusland, med Tyskland, med Frankrig; det er svært med Tyrkiet. Vi kan forhandle os frem til en generel diplomatisk aftale med Iran. Uden betingelser; vi skal have rigtige diplomatiske relationer, basta. Inddrag Indien; bring den pakistanske faktor på bane, hvilket er muligt. Lad være med at forkludre Darfur, som visse folk er ude på. Lad være med at gøre disse ting. Lad ikke Ægypten blive destabiliseret. Få nogle stormagter til at lave en sammensværgelse for at fremtvinge dette. Vi vil tvinge den nuværende israelske regering til at sluge det her: Vi skal have en fredsslutning, en palæstinensisk-arabisk-israelsk fred. Det skal vi! Og det kan faktisk lade sig gøre. Faren er, at disse skøre kugler begynder at smide bomber mod hinanden, mod Iran, næsten som på en selvmordsmission, og det kan få helvedet til at bryde løs. Det er situationen.

Så, de herrer har ret i deres vurdering af situationen; de har ret i deres vurdering af konsekvenserne af en simpel tilbagetrækning. Men når man begynder at angive et alternativ, finder man ud af, at det er et værre rod. Man vil sige, at med denne præsident, med denne vicepræsident, med den nuværende politik, kan det ikke lade sig gøre. Derfor ser man på den anden side Baker-Hamilton-forslaget. Det berører ting, som er vigtige at overveje, og det er i den forstand positivt. Men er man villig til at strække sig langt nok for at vinde krigen, i modsætning til blot at foregive at ville vinde krigen? Man bliver nødt til at have rygraden til at tænke det igennem. Og jeg tror, at det kan lade sig gøre. Hvis jeg var USA's præsident, kunne jeg gøre det, og jeg ville gøre det. Men jeg er ikke USA's præsident; det er problemet.

www.larouchepac.com

Lyndon LaRouches seneste udtalelser, skrifter, videoarkiv af tidligere taler.

www.larouchepub.com

Internetside for LaRouchebevægelsens publikationer.

www.wlym.com

Hjemmeside for LaRouches Ungdomsbevægelse LYM

www.schillerinstitut.dk

Schiller Instituttets danske hjemmeside med tekster og foredrag

Fortsat fra side 3: Fra Korsfarer til Brobygger

Det var i et oprør imod dette anglo-hollandske oligarki, der siden 1700-tallet har haft magten på De britiske Øer og har opereret gennem Det britiske Imperium (nu omdøbt til Det britiske Statssamfund), at USA blev grundlagt. I et af de lysere øjeblikke i den danske udenrigspolitiske historie indgik vi i Det væbnede Neutralitetsforbund sammen med Frankrig, Sverige og Rusland, for at støtte Den amerikanske Frihedskrig imod briterne. Det blev af vore britiske »venner« belønnet med Slaget på Reden i 1801 og brandbombningen af København i 1807 (uden foregående krigserklæring) med efterfølgende tyveri og sænkning af den danske flåde.

Heldigvis er den danske økonomi ikke længere så afhængig af landbrugseksporten til England, som vi har været i de sidste par århundreder. Ligesom Tyskland har vi vore fremtidige økonomiske interesser indenfor industrieksport til Det europæiske Kontinent og de store og folkerige nationer i Asien. Handel og interesser, der for Danmarks del passerer igennem Tyskland.

Med Femern Bælt-forbindelsen kan vi ikke blot koble os på den eurasiske udviklingsproces, men kan tilmed spille en særlig rolle som brobygger, der får Tyskland ud af den kulturpessimisme, der alt for længe har forhindret Tyskland i at være den kulturelle, videnskabelige og økonomiske motor, Europa og Eurasien har behov for. I den sammenhæng spiller de danske medlemmer af LYM allerede en særlig rolle, da de for tiden har deres daglige virke midt i Tysklands hovedstad Berlin. Det Berlin, der vil spille nøglerollen i at binde Europa og Asien sammen.

Det danske økonomiske mirakel

Der har i de senere år været mange forsøg på at forklare, hvorfor Danmark klarer sig bedre økonomisk end mange af vore naboer, på trods af at vi efter 70'ernes oliekriser og den medfølgende gældsætning, med den tidligere danske finansminister Knud Heinesens berømte ord, stod »på afgrundens rand«. En stor del af den nuværende danske økonomiske højkonjunktur skyldes selvfølgelig den kraftigt øgede private låntagning og det øgede private forbrug, der er gjort mulig af den danske boligboble. Men når det er sagt, er det også gået bemærkelsesværdigt meget bedre i Danmark, end i mange andre europæiske lande, på trods af at oliekriserne i slutningen af 1980'erne efterlod Danmark ligeså håbløst forgældet som mange lande i Afrika og Sydamerika. Ud over at vi med tiden fik gang i dansk olieproduktion, var der to processer, som reddede den danske økonomi.

For det første medførte Berlin-murens fald i 1989, sammen med den efterfølgende tyske genforening, at Danmark kunne fordoble sin eksport til Tyskland. Det enorme opbygningsbehov i den østlige del af Tyskland, efter årtiers vanrøgt, førte til en enorm efterspørgsel, som Danmark med sine hurtigt omstillelige virksomheder kunne opfylde.

Men en anden effekt af begivenhederne i 1989 var større. I den glædesrus der fulgte den tyske genforening og kommunismens (og dermed krigstruslens) bortgang, besluttede vi at droppe den traditionelle pessimisme og kynisme, og gå i gang med at bygge Storebæltsbroen. Schiller Instituttet spillede selvfølgelig en aktiv rolle i disse begivenheder, og fik det gjort åbenbart for mange, at med en tysk og europæisk genforening var Storebæltsbroen, Øresundsbroen og en Femern Bælt-forbindelse naturlige elementer i at opbygge den nye infrastruktur, vi og resten af Europa behøvede.

Der var selvfølgelig et flertal af kritiske røster imod Storebæltsbroen, men da den først stod der, blev så godt som hele den danske befolkning begejstrede for dette fantastiske bygningsværk. På trods af høje brotakster blev trafikken over Storebælt fordoblet, blot fordi rejsen var blevet hurtigere og lettere. Samtidig knyttede broen den danske økonomi langt tættere sammen, og betød store besparelser og produktivitetsstigninger i dansk erhvervsliv og økonomi (En effekt, der allerede i løbet af en kort årrække har tjent sam-

fundets investering i broen hjem igen, og som faktisk retfærdiggør helt at fjerne broafgiften).

Bygningen blev samtidig et afgørende skridt væk fra den kulturpessimisme og nulvækstideologi, som har præget det intellektuelle liv efter 68-oprøret. Begejstringen over Storebæltsbroen rakte til at få bygget Øresundsbroen, og vi fik endnu et levende bevis på, at selv om store infrastrukturprojekter virker som dyre investeringer, der ikke bliver fuldt udnyttet til at begynde med, så bliver de mere og mere lønsomme og gode at have, efterhånden som de bliver integreret i økonomien. Dette politiske skifte væk fra nulvækstideologien og over til store infrastrukturprojekter har været afgørende for at sikre dansk økonomisk fremgang.

Samtidigt holdt vi os uden for euroen og Maastricht-aftalen og bevarede en vis grad af selvstændigt initiativ og suverænitet, selv om politikerne i stigende grad forkaster denne suverænitet i misforstået solidaritet med vore underkuede naboer.

Vi behøver et magnetsvævetog

Men, som det i de senere år er blevet smerteligt klart, har vi i tiden efter 68-kulturskiftet mere og mere forsømt vedligeholdelsen af vores fysiske infrastruktur. Vi har ganske vist investeret i visse anlægsprojekter i forbindelse med broprojekterne, men de ganske almindelige nyinvesteringer i jernbane- og vejnet, og de løbende vedligeholdelser, er blevet forsømt. De nylige ekstravællinger til genopretning af det eksisterende jernba-

Sådan kan et fremtidigt maglevnet til Skandinavien se ud. Danmark bliver bro for Norges og Sveriges adgang til kontinentet.

nenet og etableringen af et nyt signalsystem er blot forsinkede lappeløsninger, der burde have været foretaget for længe siden.

Hvis vi ikke allerede indenfor det næste årti skal opleve et sammenbrud i trafikken på de danske motorveje, er det bydende nødvendigt, at der gennem den kollektive trafik skabes alternative transportmuligheder til den stadigt stigende privatbilisme, og at også gods finder alternative transportveje.

Det er i det lys, at Schiller Instituttet i vores kampagneavis nr. 1 fra juli 2006, der blev uddelt i 50.000 eksemplarer, fremlagde et forslag til et dansk maglevnet (magnetsvævetog). I den følgende tid bestilte borgmestre fra de seks største danske byer et studie fra Danmarks Tekniske Universitet, der skulle belyse muligheden for at reducere rejsetiden mellem byerne gennem en modernisering af jernbanenettet. Studiet foreslog dog blot en forbedring af sporene, der kunne give en lidt kortere rejsetid, men veg tilbage fra at tage skridtet fuldt ud og fremsætte den visionære indførelse af magnetsvævetog. En teknologi som nogen kalder ny, men som i Kina dagligt transporterer titusinder af mennesker de 30 km mellem Shanghai centrum og Shanghai lufthavn. Turen varer 7 minutter og 20 sekunder og foregår med en hastighed på op til 431 km/t.

Bygningen af et dansk maglevnet gør det muligt at reducere rejsetiden internt i Danmark drastisk, og vil derfor være en effektiv konkurrent til biltrafikken. I Schiller Instituttets forslag, der forbinder Sjælland og Jylland med en ny tunnel via Samsø, vil den fremtidige rejsetid mellem København og Århus reduceres til under en halv time. En rejse til Aalborg, med et enkelt stop i Århus, ville kunne klares på tre kvarter. Når nettet om et par årtier så er fuldt udbygget (og til den tid vil man nok også have bygget en ekstra maglevforbindelse over Storebælt), vil de

Magnetsvævetog transporterer dagligt titusinder af passagerer de 30 km fra Shanghai centrum til Shanghai lufthavn på 7 minutter og 20 sekunder. Toget når en hastighed på 431 km/t.

fleste af Danmarks største byer være indenfor en times afstand til København. Og så er maglevteknologien ikke blot en hurtig måde at flytte personer på, men kan også bruges til at sende computerstyret gods.

Uden et samarbejde med omverdenen kan vi dog ikke få fuldt udbytte af nettet. Bygges en kommende dansk-tysk Femern Bælt-forbindelse med et maglevspor, er der hurtig forbindelse til Hamborg og Berlin og derfra videre til resten af Europa og Asien. Rejsetiden fra København til Hamborg ville være ca. 40 minutter og rejsen til Berlin vare lidt over en time. På lignende vis er der med en forbindelse over Helsingør-Helsingborg ca. fem kvarters transport til henholdsvis Oslo og Stockholm. Danmark vil dermed også komme til at tjene som en fysisk bro mellem vore nordiske broderlande og det europæiske kontinent. På grund af maglevtogets høje hastighed vil det automatisk udkonkurrere flytrafikken på mange inter-europæiske ruter. De store tyske byer vil kunne nås hurtigere med maglevtog end med fly, og biltransport vil fremstå som en forældet transportform i snegetempo.

Danmark som foregangsland

Vi skal dog ikke vente på, at der træffes beslutninger om at etablere et maglevnet i resten af Europa. Allerede nu er det en god idé at starte processen her i Danmark. En rejsetid på en halv time mellem Århus og København, og under en time mellem de øvrige større danske byer, vil revolutionere den sociale og økonomiske aktivitet i Danmark. Samtidigt vil områder, der i dag er yderområder, med »bumletogsafgange«, der stopper på mindre stationer mellem hovedstationerne, blive integreret i det danske økonomiske væv. Med en Femern Bælt-forbindelse, der har et maglevspor, vil en maglevstation pludselig gøre Lolland-Falster til en forstad til København.

Et dansk brug af den fremtidsteknologi, der i dag allerede anvendes i Kina, vil sætte turbo på hele processen i Europa, og hvis tek-

nologien bliver veletableret i Danmark, er vi godt på vej til at blive de nye eksperter på den. Det økonomiske eventyr Danmark oplevede i vindmøllesektoren, kan vi gentage i større målestok indenfor maglev-teknologien. Nogle vil indvende, at et sådant maglevnet er for dyrt, men i længden vil det være langt billigere end både normale tog og landevejstransport. De 200 milliarder et komplet dansk maglevnet anslås at koste, bliver tjent ind over de næste årtier pga. de lave drifts- og vedligeholdelsesudgifter og de store fordele økonomien oplever, specielt hvis man holder billetpriserne nede. Det er en investering, der rækker langt ind i fremtiden.

Vi danskere har gennem de store brobygningsprojekter fået en stor fordel frem for de fleste andre europæere. Den kulturpessimisme og nulvækstideologi, der blev trukket ned over hovederne på os og vasket ind i vore hjerner efter kulturskiftet i 1968, er gennem vores praktiske erfaringer med disse store byggeprojekter blev svækket, og vores naturlige gåpåmod og fremtidsoptimisme er blevet styrket. Vores opgave er nu at være de kulturelle brobyggere, der kan få vore naboer og resten af verden til igen at kigge fremad.

Det kræver et drastisk politisk kursskifte, som det bliver fremlagt af Lyndon LaRouche. Et kursskifte der kommer tættere på dag for dag. Dermed har vi så også chancen for at gøre den skade, vi har forvoldt gennem at marchere sammen med Cheney og Blair, god igen, ved at vende tilbage til det, der er vores egentlige natur: Vi danskere er ikke umenneskelige korsfarere med sværd i hånd, vi er de brobyggere, verden så desperat har behov for.

Det vore efterkommere vil være stolte af, er ikke det, vi blot gør for at sikre os selv et mere bekvemt og problemfrit liv. Det er det, vi bidrager med til verden og menneskeheden. Det, som vi kan se på med glæde i sindet og konstatere: Verden er blevet et bedre sted at være, fordi vi og vores kultur er til. Det er den historiske rolle, vi bør spille.

Computerfremstillet model af en eventuel kommende bro over Femern Bælt. Danmark er klar til at bygge, vi skal bare have tyskerne med. Man skal imidlertid tilbage til tegnebrættet, da en kommende forbindelse bør indeholde spor til magnetsvævetog, noget man indtil nu ikke har tænkt på. Så kan vi også komme til Hamborg på 40 minutter og til Berlin på lidt over en time. Læs mere i kampagneavis nr. 1 på www.schillerinstitut.dk.

SundogbaeltFOTO.dk

ISOTOP-ØKONOMIEN

Af Morten Dædalus

Vi er midt i en teknologisk revolution kaldet »isotop-økonomien«. Blandt de 118 grundstoffer vi kender i dag, findes der ca. 3.000 kendte isotoper, af hvilke ca. 200 anvendes indenfor lægevidenskaben og industrien.

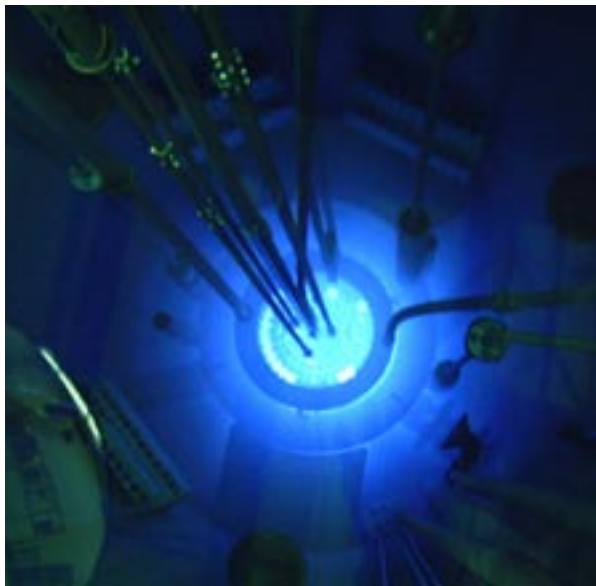
I stedet for at være begrænset til at gøre brug af de naturligt forekommende råstoffer, kan vi gennem at forstå og benytte de forskellige isotopers unikke fysiske egenskaber langt bedre styre fysiske, kemiske og biologiske processer. Samtidigt kan vi skabe en række helt nye råstoffer, der kan understøtte den økonomisk vækst, en voksende verdensbefolkning med en stigende levestandard behøver.

For omtrent hundrede år siden blev det eksperimentelt demonstreret, at naturligt forekommende grundstoffer, hvis indbyrdes forhold var organiseret i det periodiske system, som beskrevet af Dmitrij Mendelejev, ikke var homogene forekomster, men blandinger af forskellige typer af atomer – nemlig isotoper – der havde nærmest identiske kemiske egenskaber, men vidt forskellige fysiske. Isotoperne havde forskellige antal af de elektrisk neutrale neutroner, og forskellen i neutronantallet betød en forskel i atomets vægt. Når man undersøger de forskellige grundstoffer viser det sig, at stabiliteten af et atom er afhængig af, hvor mange neutroner der er. Hvis der er for »få eller for mange«, kan grundstoffet blive ustabil og dermed også radioaktivt. Forskning i denne nye »dimension« af det periodiske system førte til opdagelsen af fission (kernespløtning, som ved kernekraft), fusion (kernesammensmeltning, som det sker på Solen) og andre kernereaktioner.

Den russiske videnskabsmand Vladimir Vernadskij erkendte allerede for hundrede år siden, at opdagelsen af disse nye kernefysiske principper, der løste en del af mysteriet om dannelsen af universets elementære byggesten, ville igangsætte en revolution, som vil ændre menneskets forhold til naturen på alle områder. Videnskaben gav os en ny kraft, der kunne starte en »ild« millioner af gange mere koncentreret end den almindelige kemiske forbrænding, der har været menneskehedens centrale energikilde siden Prometheus' legendariske tyveri af ilden fra de olympiske guder. En ny kraft så overvældende, at den kunne sende et stort skib 20 gange rundt om jorden på kun 55 kg brændstof, og give energi til at holde liv i en verdensbefolkning mange gange større, end den vi har i dag; en kraft der samtidig åbner for menneskehedens ekspansion i solsystemet og på et tidspunkt endnu længere ud.

Dette var den spæde start på det, vi har døbt »isotop-økonomien«. Ganske få, selv blandt de højest uddannede, er klar over, hvor stor indflydelse umiddelbart »ligegyldige« nuancer i kemiske og fysiske reaktioner har i vores verden. Opdagelsen af radioaktivitet og egenskaberne hos de forskellige isotoper i Mendelejevs periodiske system er en af hovedårsagerne til, at vores magt over naturen er steget eksponentielt de sidste hundrede år. Flere opdagelser vil føre os langt videre.

60 år efter den første menneskeskabte atomare kædereaktion, produceres der i dag store mængder kernekraft i 30 lande i verden. Samtidig kender vi til ca. 3.000 forskellige isotoper, hvoraf de fleste er kunstigt skabte. Mere end 200 er i industriel anvendelse, og mange vitale dele af moderne medicin ville være utænkelige, hvis det ikke var for hund-

På billederne er man i gang med at udskifte brændselsstave i et kernekraftværk (til venstre) og ser fusionskammeret i en eksperimentel fusionsreaktor (til højre). EU har sammen med en række af verdens ledende lande besluttet at bygge en 500 Mwatt fusionsforsøgsreaktor i Cadarache, Frankrig. Den skal stå klar i 2016, og hvis vi intensiverer vores forskning i fusionskraft, vil helt nye døre med tiden åbne sig, bl.a. tilgang til ubegrænset energi. I mellemtiden (de næste 25-50 år) vil kernekraft levere et afgørende bidrag til verdens energiforsyning. Lande som Indien, der vil behøve enorme mængder energi for at sikre en ordentlig levestandard for hele sin befolkning, kan bygge kernekraftværker designet til at benytte thorium (grundstof 90), der er blevet bestrålet. Indien har selv store mængder thorium og kan blive selvforsynende med energi.

reder af isotoper, der er blevet produceret i kerne- og partikelacceleratorer. Visse isotoper har allerede vist sig at være markant stærkere end andre former af det samme grundstof, og der foregår en intens jagt på nye isotoper med superlederegenskaber ved stuetemperatur.

Revolution indenfor medicin

Et helt nyt forskningsområde indenfor biologien er ligeledes ved at åbne sig op. Det har netop vist sig, at enzymer indeholdende magnesium, der er afgørende for den ATP-syntese, der er kendt som energibæreren i stort set alle celler, blev to-tre gange så effektive, når man brugte den radioaktive magnesium-25-isotop (der udgør 10% af magnesium) i stedet for de ikke-radioaktive magnesium-24 og magnesium-26-isotoper. Netop nu er følsomheden i andre biologiske processer overfor magnetiske isotoper ved at blive undersøgt. Potentialet i dette kan være enormt indenfor lægemiddelindustrien, og det vil ikke vare længe, inden dette vil blive brugt i praksis.

Vi har i dag desperat brug for energi til at forsyne en hastigt voksende befolkning. Den allerede eksisterende og velafprøvede atomkraft er selvfølgelig en oplagt midlertidig kilde til dette, men med tiden skal vi videre. Det er derfor glædeligt, at EU sammen med en række af verdens ledende lande har besluttet at bygge en 500Mwatt fusionsforsøgsreaktor i Cadarache, Frankrig. Den skal stå klar i 2016, og hvis vi intensiverer vores forskning i fusionskraft, vil helt nye døre med tiden åbne sig. Når vi kontrollerer fusionsprocesser, har vi placeret os som en betydelig magtfaktor i universet ved at mestre naturens mest potente form for energiproduktion.

Atomaffald er ikke noget problem

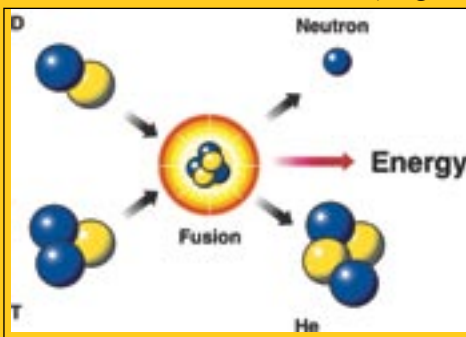
Et andet område, hvor isotopkundskab allerede er ved at få stor betydning, er i forbindelse med det såkaldte »atomaffald«. En uudnyttet ressource, der er bebyrdet med utallige skrækhistorier og andet hysteri. Indtil videre har »løsningen« været at placere radioaktive restprodukter dybt under jorden, for at lade det henfalde i hundredtusinder af år. Heldigvis viser der sig, at dette affaldsprodukt fra kraftværkerne rent faktisk ikke er ubrugeligt affald. Japanske forskere har netop udråbt det, som verdens mest værdifulde råstof. Brugt atombrændsel kan rent faktisk genbruges i andre typer reaktorer, og når radioaktiviteten

På billedet er en fremstilling af en af den fusionsproces, der i fremtidens fusionkraftværker kan give os ubegrænset energi. Processen gør brug af to tunge isotoper af brint. Da brint kan hentes fra ganske almindelig vand, har vi ubegrænsede mængder af brændsel.

Til venstre ses et deuteriumatom (tung brint, der udover protonen har en neutron) og et tritiumatom (der har to neutroner). De to atomer fusionerer og bliver til et heliumatom og en fri neutron. Samtidig frigives der store mængder energi.

Selv om det er simpelt i teorien, er der dog nogle praktiske problemer med at lave fusion her på jorden (på solen foregår fusion hele tiden). For at få brintatomerne til at fusionere, skal de være en del af en ufattelig varm plasma og under et højt tryk. Det forsøger man at opnå ved at fastholde plasmaen i et magnetfelt.

er nede på et passende niveau, kan det adskilles i utallige meget værdifulde isotoper. Det er endda muligt at justere reaktorer til at kunne producere specifikke isotoper – også fra gang til gang. Et stykke ude i fremtiden vil kernekraftværkers primære opgave sandsynligvis være at skabe nye råstoffer til brug i økonomien, og blot sekundært vil de producere energi.

Isotopøkonomien gør det muligt for os at skabe en verden, hvor råstoffer ikke blot graves op af jorden og forbruges, men hvor vi selv er i stand til at skabe nye råstoffer gennem at genskabe de processer, der finder sted på Solen og i Jordens indre. Det største gennembrud kommer derfor, når vi er i stand til at kontrollere fusionsprocesser og dermed også »fusionsfaklen«. Teorien er allerede på plads, det vi mangler er den fysiske evne til at kontrollere de store kræfter. Med fusionsfaklen vil man blive i stand til at omdanne fysisk materie til et plasma, millioner af grader varmt, og derefter udtage råstoffer helt efter behov. Det vil gøre os i stand til at genbruge

alt tænkeligt affald næsten 100% og samtidig lave det om til næsten alt, hvad vi måtte ønske.

Men Jordens råstoffer og vores evne til at skabe dem må være tilgængelig for alle jordens folkeslag. Alt for længe har ejerskab af jord og råstoffer været oligarkiets nøgle til kontrol og udnyttelse af menneskeheden. Med langvarige aftaler mellem suveræne nationer kan vi sætte en stopper for dette, og vi kan bevæge os ind i en fælles fremtid uden krig og fattigdom.

Vores evne til at transformere grundstoffer og skabe helt nye, der tidligere ikke engang eksisterede før i universet, demonstrerer endnu en gang for os, at vi lever i Platons univers og ikke Aristoteles'. Her er processer det primære – kun forandring er permanent. Ved at forstå universets fantastiske geometri i det ufatteligt store og det uendeligt små er vi i stand til at styre denne uundgåelige forandring til vores fordel.

Læs mere om isotopøkonomi på www.schillerinstitut.dk/isotop.pdf.

Bliv Medlem af Schiller Instituttet!

Få tilsendt Prometheus – vores månedlige nyhedsbrev

Et år= 500 kr., 6 mdr.= 275 kr., 3 mdr intro=100 kr.
Eller indsæt et bidrag på konto:1551-0005648408

Kom til et møde – Hjælp med at uddele denne avis

Kontakt os:

København: 35 43 00 33, Århus: 21 82 51 14

LYM Ungdomsbevægelse: 25 12 50 33

Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C

www.schillerinstitut.dk si@schillerinstitut.dk

Ugentlige politiske orienteringer på dansk i Radio Schiller på Schiller Instituttet Danmarks hjemmeside:

www.schillerinstitut.dk

Hvordan LaRouche Youth Movement sikrede demokraternes valgsejr i USA

Nu skal vi afsætte Cheney og Bush!

LYM mobiliserer den amerikanske ungdom og konfronterer Flemming Rose og andre fortalere for »Civilisationernes sammenstød«

Af Christina Bruun Jensen & Simon Jensen

LaRouche Youth Movement (LYM) var en afgørende faktor i den overbevisende sejr til demokraterne ved midtvejsvalget den 7. november. Med deres aktiviteter var de med til at sikre, at to millioner ekstra vælgere i alderen 18-29 år gik til stemmeurnerne og blev udslagsgivende i kampen om kongressen.

En analyse lavet af det tværpolitiske Young Voter Strategy Poll, med fokus på valgsteder nær universiteterne i Ohio, Connecticut, Michigan og Colorado, viste at den samlede stigning på 157% af unge vælgere, var skabt ved direkte personlig opfordring, ikke gennem nye taktikker som kampagner over internettet.

Netop ved de amerikanske universiteter havde LYM mobiliseret imod Bush' neokonservative krigsregering og organiseret de studerende til at lade sig registrere til valget. Gennem uddelingen af 750.000 eksemplarer af hæftet »Is Joseph Goebbels On Your Campus?« (»Er Joseph Goebbels på dit Universitetsområde?«) blev den Gestapo-lignende kontrol med de politiske aktiviteter på universiteterne bragt frem i lyset. Hæftet er en detaljeret gennemgang af det omfattende netværk af neokonservative organisationer, der med vicepræsident Cheneys kone, Lynne, og finansmanden John Train som hovedaktører, har udnyttet terrorangrebene den 11. september til at etablere et apolitisk miljø på de højere læreanstalter. En metode har været at sortliste eller fyre professorer, der har ytret misbilligelse over Bush/Cheney-regeringens håndtering af f.eks. Irak og Guantanamo. En anden metode har været, gennem kontrol med tidsskrifter og hjemmesider på universiteterne, at få de studerende passiviseret fra politisk aktivitet.

Kampen om kongressen var i høj grad en kamp imod republikanernes beskidte valgkneb, der ville have gjort Hitlers propagandaminister Goebbels misundelig. Seksualmoral, telefonrobotter der forvirrer vælgerne og manipulerede valgmaskiner er eksempler på det niveau, republikanerne under George Bush' ledelse fører valgkamp på. Men LYM imødegik også »liberale« som Yaron Brook og Daniel Pipes og deres kampagne for at gøre Det demokratiske Parti til republikanernes »Twisted Sister«. Med argumenter imod

Islam, som man normalt skal læse Jyllands-Posten for at finde, lægges der op til en ideologisk kamp imod Islam a la Huntingtons »Civilisationernes Sammenstød«. Yaron Brook, der overfor studerende på universitetet UCLA i Los Angeles har gjort sig til talsmand for udryddelsen af hundrede tusinder af muslimer, der støtter totalitære islamiske stater, udtrykker i højeste grad faren for en ny amerikansk fascisme. Dybt indfedtet i dette selskab, stødte LaRouches Ungdomsbevægelse på ingen mindre end manden, der bedst er kendt for sine humorforladte karikaturtegninger af profeten Mohammed, Jyllands-Postens Flemming Rose.

Det overrasker måske læseren, at Jyllands-Postens kulturredaktør står i forbindelse med »demokratiske ulve i fåreklæder«, men læser man Roses selvbiografiske artikel i DLC's (Det demokratiske Lederskabsråd) tidsskrift Blueprint Magazine, og hans seneste interview med den britiske geopolitiker Bernhard Lewis (Samuel Huntingtons professor og idémanden bag »Civilisationernes Sammenstød«), så fortæller Flemming Rose, at han som ung var en hippie i flirt med venstrefløjen, men at han snart skiftede kurs: først til anti-kommunist siden til anti-islamist.

Dette standpunkt hos Rose blev understreget af hans aktive deltagelse ved en konference sponsoreret af Ayn Rand Institutet med formanden Yaron Brook som vært. Konferencen fandt sted den 20.-22. oktober på Tufts Universitet i Boston, Massachusetts, under overskriften: »Islam og Krigens mod Islamisk Totalitarisme«. Roses gamle ven, den neokonservative bannerefører Daniel Pipes, stod også på talerlisten. Pipes er ledende medlem af den gamle »koldkrigs-tænkertank« Komiteen angående den nærværende Fare, som behændigt har erstattet sit gamle fjendebillede af Sovjetunionen med et lige så skræmmende ditto af islam. Pipes er medstifter af organisationen Campus Watch, der udfører aktiv politisk tankekontrol med lærere og studerende på et stort antal universiteter rundt om i USA.

Ifølge Brook, der holdt konferencens åbningstale, var terrorbomberne i London, Madrid og New York udslag af en og samme krig, en

LYM demonstrerede imod George W. Bush ved hans besøg i København.

krig om ideologisk ekstremisme. »Hvert eneste barn i lande som Iran læser Koranen og er derfor modtagelig overfor de islamiske ekstremister«, advarede Brook. Den eneste løsning er »at knuse ideologien, som vi gjorde i Japan i 1945 ved kaste atombomberne over Hiroshima og Nagasaki«.

Her kom han ikke meget længere, for han blev afbrudt af et medlem af LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, som rejste sig op og råbte til ham, at han lige så godt kunne sige lige ud, at han ønsker at slå hundrede tusinder af muslimer ihjel, som han åbent havde sagt det på UCLA fire dage tidligere. Derefter henvendte hun sig direkte til publikum, og spurgte, hvorfor de dog ikke sagde fra: »Hvordan kan I sidde her og høre en mand opfordre til massermord?« Det skabte en del tumult, og politiet slæbte den unge dame ud af salen. Men Brook fik ikke fred. Gang på gang blev hans tale afbrudt af protester fra andre LYM-medlemmer.

LYM fanger »Flaming« Rose

Samme skæbne overgik samtlige talere, også Flemming Rose. Han brød sig tydeligvis ikke om, at et LYM-medlem fortalte konferencedeltagerne, at Jyllands-Posten, som den eneste avis i Danmark, overhørte daværende statsminister Poul Nyrup Rasmussens opfordringer til ikke at piske en stemning op imod muslimer i kølvandet på den 11. september. Bare to dage efter terrorangrebene udtrykte Jyllands-Posten på sin lederplads fuld tilslutning til Samuel P. Huntingtons tese om »Civilisationernes Sammenstød«. Flemming Rose benægtede desuden, at der skulle være nogen som helst forbindelse mellem den nye danske superliberale tænketank CEPOS, som Jyllands-Posten var med til at stifte, og USA's fhv. udenrigsminister George P. Shultz, Bush-regeringens politiske »Godfather«. CEPOS skilter ellers stolt med at have udnævnt hr. Schulz til æresmedlem af deres rådgivende komité.

LYM benyttede alligevel lejligheden til at fortælle forsamlingen, at samme George Shultz på et møde på Stanford Universitetet den 14. oktober havde udtrykt stor utålmodighed med Vestens manglende vilje til at starte endnu flere krige. Han var dødtæt af at høre FN og de vestlige regeringer erklære visse landes optræden for »uacceptabel« uden at gøre noget. Da mødelederen, tv-journalisten Ted Koppel, forbavset spurgte, hvad George Shultz havde forstået sig, man skulle gøre, svarede han: »Grib til handling – skyd!«. Og

han fortsatte: »Da jeg gik ind i marinen, gav en sergent mig et gevær og sagde: 'Sigt aldrig på nogen, med mindre du er villig til at trykke på aftrækkeren'. I dag ser vi en endeløs uvillighed til at trykke på aftrækkeren – Darfur, Iran, Nordkorea, Hizbollah. Man er nødt til at gribe ind – skyde!«

På dette punkt i beretningen om George Shultz' meritter mistede Yaron Brook tålmodigheden. Han rejste sig fra sin plads på podiet, marcherede ned i salen og hev mikrofonen ud af hånden på den unge fra LYM. Men det betød ikke, at »freden« var blevet genoprettet. Senere samme dag stiftede konferencedeltagerne nemlig kendskab til LYM's adelsmærke, veltrænet flerstemmig sang, i dette tilfælde en fremførelse af korfugaen »Ceciderunt in Profundum« fra Georg Philipp Telemanns »Skolemesterkantate«, til lejligheden udstyret med en politisk satirisk tekst over temaet: »Shultz, Brook, Cheney ønsker Tredje Verdenskrig. Hundrede tusinde muslimer skal dø, det er nazistisk folkemord«. Jo kønnere og højere de unge sang, jo hårdere hev og flåede politi og sikkerhedsfolk i hår og tøj for at få dem ud af salen.

LYM: Dobbelt rigsretssag

Flertallet af den amerikanske befolkning har ved midtvejsvalget gjort det klart, at de føler sig forrådt af præsident Bush og hans (mis-)administrations håndtering af de interne forhold i USA, såvel som krigen i Afghanistan og Irak. De ønsker et nyt lederskab, der kan rette op på disse kriser, inden de bliver skæbnesvangre for os alle. Derfor sætter LYM stort pres på kongresmedlemmerne, for at Senatet og Repræsentanternes Hus skal afsætte Bush og Cheney ved en dobbelt rigsretssag, gennem straks at iværksætte høringer om de forbrydelser, der er begået de

sidste seks år.

Heldigvis er det ikke kun i USA, at LYM griber ind i historien. I Frankrig er LYM i fuld gang med indsamlingen af 500 underskrifter fra borgmestre rundt om i landet for at gøre det muligt for Jacques Chirac at stille op til præsidentvalget i maj 2007. I Tyskland neutraliserer LYM kulturpessimismen med kampagner for reindustrialisering og opløftende klassisk musik. På internationalt plan mobiliserer LYM især de unge, der har de næste 50-60 år foran sig, til at påtage sig et ansvar for at bringe verden ud af det igangværende økonomiske forfald og ændre retningen fra en ny verdenskrig til en dialog mellem civilisationerne.

LYM-medlemmer fra Danmark og Sverige i aktion under valgkampen i Berlin. »Unge vil have en fremtid«.